

Dózsa György Művelődési Otthon

Isaszeg, Dózsa György. u. 2. tel: 28/582-055; fax: 28/582-056
 isaszegmuvothton@citromail.hu; web: www.dozsamuvothton.atw.hu

Tervezett programkínálat:

November 7. 10.00-12.00 **MÁV Nyugdíjas Szakszervezet éves taggyűlése**

November 8. 15.00-17.00 **Tesz-vesz kuckó:** kézműves foglalkozás minden alkotni vágyónak kicsiktől a felnőttekig. Részvételi díj: 700Ft/1,5 óra, amely tartalmazza az anyagköltséget is.

November 8. 17.00 **A 40 éves Csata Táncegyüttes** jelenlegi és egykori tagjainak gála műsora.

Helyszín: Madách úti tornaterem

Ajtónyitás 16.30-kor

A támogatói jegy 500 Ft, de szívesen fogadjuk a nagyobb összegű adományt is a Csata Táncegyüttes támogatására. A teremben a műsor előtt és a szünetben kiállítás és filmvetítés várja az érdeklődőket a Csata Táncegyüttes elmúlt 40 évéről.

November 9. 16.00 **A 40 éves Csata Táncegyüttes** jelenlegi és egykori tagjainak, zártkörű születésnap bankettje.

Helyszín: Madách úti tornaterem

November 13-14. Márton napi ovis buli

November 14. 18.00 **„Mátyás király igazsága” – Dr. Varga Tibor** jogtörténész és magyarságtudós előadása az Isaszegi Nemzeti Társaság szervezésében.

A belépés díjtalan!

November 15. 15.00-17.00 **Tesz-vesz kuckó:** kézműves foglalkozás minden alkotni vágyónak kicsiktől a felnőttekig.

Részvételi díj: 700Ft/1,5 óra, amely tartalmazza az anyagköltséget is.

18.00 **Tini-buli**

November 22 20.00 **Erzsébet-Katalin Bál**

Sztárvendég: Irigy Hónaljmirigy

Zene: Kovalcsik Band

November 26. Rendhagyó irodalomóra 7-8. osztályos tanulók számára.

November 28. **Filmvetítés**, majd kötetlen beszélgetés Wittner Mária országgyűlési képviselővel.

November 29. **A Gaudium Carminis Kamarakórus éves koncertje**

Fellépők: Hévízgyörki Vegyeskórus, Péceli Petőfi Sándor Főiskola, Klapka György Általános Iskola és AMI Kórusa

November 30. 15.00 **Tesz-vesz kuckó:** adventi kézműves foglalkozás

Részvételi díj: 700Ft/1,5 óra, amely tartalmazza az anyagköltséget is.

Szolgáltatások:

November 3. 18.00 **KRESZ tanfolyam;** jelentkezés és tájékoztatás!

November 10. 11.00-13.00 **A.S.A ügyfélszolgálat** a Művelődési Otthon előterében.

Új tanfolyamok, melyekre szeretettel várjuk az érdeklődőket!

Mozduljunk együtt! **Egészségmegőrző edzés**, keleti mozgások (tai chi, csikung, joga) segítségével. Az edzés célja megismerni önmagunkat, megtalálni az egyensúlyt a mindennapokban. A részvétel kortól és testi adottságoktól független. Információ: Tóth Roland: 20/450-9363, tothroland5@yahoo.com. Szerdánként 19.30-tól, gyülekező 19.15-től.

10 héten át tartó **autogén tréning** indul a Dózsa György Művelődési Otthonban! Az autogén tréning pszichológiai módszere **segít megelőzni** és kezelni a tartós **stressz** és az általa okozott lelki és testi **betegségek kialakulását**. Segít abban, hogy megszabaduljunk napi feszültségeinktől a szervezet önszabályozó működésének javítása által. A tanfolyam vezetője: Kistrétné Kiss Mónika pszichológus. Részvételi díj: **500 Ft/alkalom**. Jelentkezési határidő: 2008. november 10.

A város fenyőfája!

Várjuk jelentkezésüket azoknak, akik fel tudnának ajánlani egy nagyméretű fenyőfát, melyet a Művelődési Otthon előtti téren kívánunk felállítani!

A programok változtatásának jogát fenntartjuk!

1 százalék köszönet

Ezúton mondunk köszönetet mindazoknak, akik jövedelemadójuk 1%-át intézményünk alapítványának ajánlották fel, s ezzel segítették iskolánk tanulóit.

A felajánlásból kapott 442.531 Ft-ot az alábbiakra használtuk fel:

- Fáy-díjak adományozása,
- Fáy-napi rendezvény,
- az iskola 55. évfordulójának megünneplése,
- tanulóink karácsonyi ajándékozása,
- sportnap rendezvények támogatása,
- szakmai tanulmányutak (tanulói).

Adományukat köszönjük.

Péceli Fáy András Alapítvány Kuratóriuma

A Péceli Parnasszus Alapítvány 2007. évben 29.450 Ft adományhoz jutott az 1%-os felajánlásokból. Ezt az összeget teljes egészében alaptevékenységünkre, kulturális programjainkra fordítottuk. Az adományozóknak köszönjük felajánlásukat!

Az **Egymást Segítő Egyesület (ESE)** számlájára a személyi jövedelemadó 1 százalékának felajánlásából 1.096.000 Ft érkezett 2007. évben. Az összeget a péceli és isaszegi intézményekben élő idős emberek ellátásának fejlesztésére fordítottuk.

Köszönjük a felajánlásokat!

az ESE vezetősége

A **Péceli Magyar-Finn Baráti Kör** nevében köszönjük a segítségét mindazoknak, akik adójuk 1 százalékával támogatták szervezetünket. Ezúton a tavalyi évben kapott 14.428 Ft támogatással kívánok elszámolni.

A 2007. december 7-i rendezvényre (Ráday Kastélyban Ittész Mihály előadása), valamint a 2008. évi Kalevala napi rendezvényre (Fáy András Szakközépiskola) felhasználtunk a fenti összegből 4.500 Ft-ot. A maradék összeget tartalékkoltuk a tervezett finnországi utazásra.

*Lestyán Péterné,
a Péceli Magyar-Finn Baráti Kör elnöke*

TARTALOM

Programajánló	2
Némethy Mária: Előhang a halálhoz	3
Közéleti arcképcsarnok 13.	4-6
Mistelbachi kirándulás	6
Durkó Sándor lovag	7
Irodalmi esték a péceli Ráday-kastélyban	7
Templomunk műemlék orgonája	8
Segítő hangok	8
Állatkerti séta	9
„...koppan a dió, mikor lepotyog a fáról...”	9
Újra Pécelen a roburosök	10-13
Találtam egy könyvet	14
Ráday klub	14
Magyarcsernyeiek az ESE-ben	15
A klubban történt	16
„Mosolyogni tessék!”	17
Az az öreg, aki annak érzi magát!	18
Arany minősítést szerzett az Isaszegi Asszonykórus	18
„Szép esténk lesz, ha egyszer majd megöregszünk!”	19
De jó így együtt!	19
Novemberi villámok	20-21
A vadászat elsősorban kötelesség	22
Vadásznap Gödöllőn	23
Hospice-képzés Pécelen	24
Az Egymást Segítő Egyesület (ESE) 2007. évi közhasznúsági jelentése	25
Recepttetező	26
Közelegnek az ünnepek	27
Vendégek voltunk	27
Éljünk egészségesen!	27

Némethy Mária: Előhang a halálhoz

Hogy tünedeznek a szépek!
Parányra fogyadoznak:
a ma, a tegnap, a holnap.
Az emlék, a vágy, az álom,
és ő, az angyali varázsom
ijedező báránként legelésznek
a múltak, a jövők mezejének
törött fűszálai, pityangjai között.

Oly kicsi lett minden.
Ahol tájban
az éledő halál van,
üveggé válnak a monteveresztek,
az óceánok pocsoljává lesznek,
és vadgesztenye hantokon
bicsaklik el vigyázó pásztorom
a farkasréti legelőn,
ha a Napba nézve
az Örök töredéke
pillanatomra megigézte.
És ijedőn, sietőn
indul örzeni újra időt.

Ám ahol múltak és jövők
egy pillanatba esnek,
ott nem kell pásztor,
a célkeresztek
a fű szálai alá
bekéretszkednek.

Addig a farkasréti legelőn
a pásztor játszhat
délben és delelőn.
Pitypang, napkorong
egyforma rendben.
Ők is. Én is.
Parancsra lettem.

ESE Híradó kistérségi közéleti és kulturális havi folyóirat a civilekért

A lap ára: 260 Ft

Szerkesztőség és hirdetésfelvétel: 2119 Pécel, Pihenő u. 2. Telefon/fax: (36)28/454-076, (36)28/454-077 • www.egymast-segito.hu • e-mail: ese@vnet.hu • Kiadja: Egymást Segítő Egyesület (ESE) • Felelős kiadó: Némethy Mária • Olvasó szerkesztő: Rádi Zoltán • Felelős szerkesztő: Apróné Orosz Margit • Szerkesztőbizottság: Apróné Orosz Margit, Bense Balázs, †Cser László, Cserepes Tímea, Csontos Tamásné, Durkó Sándor László, Fábíán Lászlóné, Hídvéghy Margit (fotó), Ivánkovich Zoltán, Némethy Mária, Parajdi Olga, Szabó Zoltán, Tasnádi Katalin, †Barna Topurek Tamás • A folyóiratban megjelent cikkek tartalmáért egyszemélyben az írója a felelős. • Nyomás: Manuta nyomda, telefon: (36)30/636-0336 • Nyomdai előkészítés: Bezák Tibor, telefon: (36)20/269-7055 • Engedélyszám: B/PMF1393/P/1994 HU ISSN 1785-2013 • Megjelenik minden hónapban. ESE isaszegi telephelye: Alemany Erzsébet Segítő Ház 2117 Isaszeg, Nap u. 2/b. Tel./fax: (36)28/582-425, (36)28/582-426, e-mail: aesh@invitel.hu

Lapunk karácsonyi dupla száma december 15-én jelenik meg.

Közéleti arcképcsarnok 13.

Puskás Ferenc és Zajác György képviselők

Tisztelt Olvasó! A nyári szabadságok és egyéb egyeztetési nehézségek miatt néhány hónapja nem olvashatta a „Közéleti arcképcsarnok” című sorozat újabb részét. Most Puskás Ferenc és Zajác György listán mandátumot szerzett képviselő urak válaszolnak kérdéseimre.

Sz. Z.: Kérem, mutatkozzanak be néhány mondatban az olvasóknak. Mit tartanak a legjelentősebbnek azok közül, amit eddig elérték?

Puskás Ferenc (továbbiakban P.F.): 48 éves agrármérnök vagyok. Feleséggel, Marikával, aki a Szemere Pál Általános Iskola tanítója, idén ünnepeltük 27. házassági évfordulónkat. Nagyobbik lányunk, Eszter utolsó éves főiskolai hallgató, s a családi hagyományt követve 4. generációs tanítóként jövőre kezdi pályafutását. Kisebbik lányunk, Mária idegenforgalmi szakmenedzsernek tanul, s a vállalkozói szférában kíván majd dolgozni.

Az agrártudományi egyetem elvégzése után az állattenyésztés területén kutatómérnökként kezdtem munkámat, majd az agráriumban több vezető tisztséget is betöltöttem. 1990 óta vállalkozó is vagyok. Jelenleg családi vállalkozásban Pécelen egy horgászto és szabadidőpark létrehozásán dolgozom. 1998-ban kapcsolódtam be az önkormányzati munkába mint képviselő. 2002-2006 között városunk alpolgármestere voltam.

Színes és eseménydús volt az eddigi életem, nem unatkoztam sohasem. Voltam szakkönyv és több szabadalom társszerzője.

Vezető tisztségviselőként részt vettem több egyesület, terméktanács munkájában. Alapítottam és vezettem több gazdasági társaságot. De amit a legjelentősebbnek tartok, és amire a legbüszkébb vagyok, az a kiegyensúlyozott és boldog családi légkör, amiben élhetek. Nagyon szerencsés embernek tartom magam.

Sz. Z.: Zajácz úr! Öntől is szívesen hallanánk a bemutatkozást?

Zajác György (továbbiakban Z.Gy.): Szabolcs megyében születtem, ott éltem 30 éves koromig. Építőipari technikumot végeztem, fiatalon sokat sportoltam, a Rakamazi Spartacus játékos voltam éveken át. Vendéglátó üzletvezetői képesítést szereztem. Feleségem is én is hatgyermekes családból származunk, nekünk viszont már csak két gyermekünk van. 1975 óta élünk Pécelen. 1990-ig kisiparosként majd vállalkozóként dolgoztam az építőiparban nyugdíjba vonulásomig. Két fiú unokánk van, akikkel sok időt töltünk együtt.

Sz.Z.: Puskás úr, Ön több ciklusban volt egyéni önkormányzati képviselő, most listán jutott mandátumhoz. Miben látja a különbséget az egyéni és listás képviselő között?

P.F.: Így igaz. 1998-ban és 2002-ben a 6. számú egyéni választókerületben közvetlenül kaptam felhatalmazást a körzet választópolgáraitól a képviselőtűkre. 2006-ban a Független Polgári Szövetség listájáról kerültem be a testületbe. A mandátumhoz való jutás jogi-törvényi körülményein túl, lényegét tekintve az önkormányzatban egyenrangú képviselők vannak. A különbség talán annyi, hogy a választókerületekből közvetlenül mandátumhoz jutó képviselők a város látóterén belül kicsit jobban fókuszálnak a körzetükre, jó értelemben lobbiznak e területek egyedi problémáinak a képviselő-testület elé kerülésében, megoldásában. Legalábbis én ezt tartom és tartottam követendőnek.

Sz.Z.: Zajácz úr! Ön hogyan látja ezeket a kérdéseket?

Z.Gy.: Nem látok különbséget az egyéni és listás képviselők kö-

zött, egyformán veszünk részt a bizottsági és a testületi munkában, nincs megkülönböztetés köztünk.

Sz.Z.: Több képviselő nyilatkozott már a lap hasábjain a testületi munkáról. Többen beszéltek a testületi munkát jellemző „békéről” és annak „áráról”? Ön hogyan látja ezt? Önnek összehasonlítási alapja is van, különbséget tud tenni a korábbi és jelenlegi testületi munka között.

P.F.: Sajnos elég baj az, hogy „békéről”, s annak „áráról” beszélnek és írnak Pécelen. Lehet, hogy én látom rosszul, de a testületi munkánál nem a körülményekről – a felszínről – kellene beszélni, hanem annak lényegéről, az eredményéről. Hiszen ez az, ami többé-kevésbé látható, s igazából ez érinti az itt lakókat. Így lehet a testületi üléseken csend és nyugalom, de mellette jelentős helyi adók, magas víz- és csatornadíj, üres önkormányzati kassza, nem biztos, hogy minden esetben indokolt költségek, közel kétmilliárdos adósság, jelentős eladott közvagyon stb. Vagy éles, néha személyeskedő viták, de elviselhető helyi adók-, közszolgáltatási díjak, kezelhető fedezetalapú hitelállomány stb. Az elmúlt 10 év testületeiben átéltem mind a két alapváltozatot. Képviselőként

úgy gondolom, a személyeskedő viták néha ugyan kellemetlenek, de mindenkit ébren tartanak, hogy elsősorban az esküjükben kimondott közjót tartsák szem előtt. Én úgy látom, hogy a képviselők közötti jelenlegi „béke árát”, mindannyiunknak, az összes pécelinek kell megfizetnie. Ezért számomra a jelenlegi „béke” helyett inkább az érdemi viták mutatják az utat, még ha néha kellemetlenek is.

Sz.Z.: Zajácz úrnak közvetlen összehasonlítási alapja ugyan nincs a kérdésben, véleménye azonban igen!

Z.Gy.: Én elsősorban a frakciófegyelemről kívánok szólni. Azt látom, hogy a baloldali frakciófegyelem jól működik (MSZP-SZDSZ), míg a Fidesz frakció, ha van információja a napirendekről, és kap elegendő időt az egyeztetésre, általában megbeszéli a teendőket. Nincs kötött szavazás, a város érdekeit tartjuk szem előtt, egyénileg döntünk.

Azt is meg kell mondanom, nem mindig értünk egyet.

Sz.Z.: Ha jól tudom Ön egyik bizottságnak sem tagja. Tapasztalásával, tanácsaival segíti-e valamelyik bizottság munkáját?

P.F.: Jól tudja. Amikor a választások után a bizottsági felkérések zajlottak, engem nem kerestek meg, nem kértek fel semmilyen bizottsági munkára. Én pedig nem szoktam tokolodni. Ennek ellenére nem érzem magam „kirekesztett” képviselőnek, hiszen a döntéshez szükséges írásos információkat én is megkapom. Ha további tájékoztatásra volt szükségem, a Hivatal eddig mindig korrekten segített. Amikor úgy látom, hogy jelentős kérdések kerülnek terítékre (pl. éves költségvetés), akkor az illetékes bizottság vagy bizottságok ülésén részt veszek. Az elmúlt 10 év tapasztalataival pedig lehetőségeimhez mérten a képviselő-testületi üléseken segítem városunk lakóit. Persze volt már rá példa, hogy egyes bizottsági tagok (hiszen képviselőtársak vagyunk) egy-egy aktuális kérdésben megkerestek, s ekkor szívesen mondtam el a véleményemet.

Zájác György

Sz.Z.: Zajácz úr a Szociális és Egészségügyi Bizottság elnöke. Kérem, mutassa be a bizottság munkáját, tájékoztassa az olvasókat a témában tett néhány fontos előterjesztésükről vagy kezdeményezésükről?

Z.Gy.: A Bizottság 2006 októbere óta működik vezetéssel, 4 tagja van: Dolhai András, Csoják Tibor képviselő urak, valamint Szalontai László és Kiss Miklós külsősként. Kezdetben a Bizottság döntött átmeneti segélyek, rendkívüli gyermekvédelmi támogatás, gyermekétkeztetés ügyében, időskorúak támogatásában, rendszeres szociális segély és fogyatékos személyek estében ápolási díj odaítélése kérdésében. 2007-ben törvény és helyi rendelet módosítása miatt több kérdés kikerült a hatáskörünkből. Jelenleg méltányossági ápolási díj megállapításával, valamint különböző ügyekkel – lakásfenntartás, gyógyszer, szemétszállítás, vízdíj, speciális gyermekvédelmi támogatás stb. – foglalkozunk.

Sz.Z.: Milyen a kapcsolata az intézményekkel illetve a Szociális, Gyám és Egészségirodával?

Z.Gy.: A Bizottság elnökeként végiglátogattam az intézményeket, megnéztem működési feltételeiket, elbeszélgettem a dolgozókkal.

Az Iroda vezetőjével, dolgozóival jó a kapcsolatunk, előkészítik a bizottság döntéseit, és részt vesznek a végrehajtásban. Az Iroda készíti elő a Bizottság döntéseit (határozat formájában) kiadományozásra, és juttatja el a polgárok részére.

Sz.Z.: Hogyan dolgozik a Bizottság és hogyan hozza meg a döntéseit?

Z.Gy.: A bizottság két-három hetente ülészik, két esetben kellett ülést elhalasztani határozatképtelenség miatt. Szerencsések vagyunk, a Bizottság „belső” tagjai más bizottságokban is dolgoznak, így nemcsak a szűken értelmezett szociális helyzetre van rálátásuk. Döntéseinket komoly érdemi vita után zömében egyhangúlag hozzuk meg. Munkánkat a város nehéz anyagi helyzete, az infrastruktúra hiánya, a hiányzó szociális ellátások, a költségvetésben erre a területre rendelkezésre álló szűk keret negatívan érintik illetve befolyásolják.

Sz.Z.: Milyennek ítélik meg a képviselők és a Hivatal együttműködését szakkérdésekben? Milyen a képviselők kapcsolata a polgármesterrel, alpolgármesterekkel?

P.F.: Én azt tapasztaltam, hogy a képviselői munkámhoz a Hivatal a tőle elvárható szakmai segítséget megadja. Remélem, ez minden képviselő esetében így van. Az elem kerülő anyagok szakmai megalapozottsága, kidolgozottsága számomra kifogástalan. Így a képviselőtestület és a Hivatal együttműködését jónak tartom. Úgy gondolom, nagy baj lenne, ha ez nem így lenne. Arról, hogy a képviselőknél és a vezető tisztségviselőknél milyen a kapcsolatuk, talán célszerű lenne őket megkérdezni. Én semmi kivetni valót nem látok. Arra, hogy az én kapcsolatom milyen velük, talán annyit érdemes elmondani, hogy bármilyen kérdésben, bármikor hajlandóak velem leülni tárgyalni, s azt hiszem, ennél többre nincs is szükség, hiszen nem a jó-, vagy rosszakaróimról, hanem a képviselőtársaimról van szó.

Z.Gy.: Mind a Hivatallal, mind a felügyelő alpolgármesterrel korrektek a kiegyensúlyozott a kapcsolatunk. Ez a terület sajátossága, szociális kérdésekben az érintettek érdekében kötelező az együttműködés, de az egészségügyi ellátást sem tettük a viták színterévé.

Sz.Z.: A riportok során képviselő társait már faggattam a várospolitikáról, a város költségvetési helyzetéről. Mi a véleményük ezekről?

P.F.: A költségvetésünk helyzete sajnos tragikus. Itt azonban nem elsősorban a pénzügyi helyzetre gondolok, hiszen ez csak okozat, amit kezelni lehet és kell. Szerintem az ok a képviselő-testület

gondolkodásmódjában van. Ezen azt értem, hogy egy idejétmúlt költségvetés megalázó toldozásán-foltozásán (pl. megtakarítási intézkedések) munkálkodott egész évben, ahelyett hogy már évközben egy új alapokon nyugvó költségvetést készített volna. Itt két gondolatot hadd tegyek zárójelbe. Az első az, hogy egy új költségvetés elkészítésére már voltak képviselői kísérletek, de a testület nem támogatta azokat kellő komolysággal. A második az, hogy ezt a költségvetést sem kellett volna válság-költségvetésnek nevezni. Az új alapokon pedig azt értem, hogy egy olyan költségvetésre lenne szüksége ennek a városnak, ami a gazdasági alapok mellett morális alapokon is nyugszik. Ennek első lépése a döntéshozók, a képviselő-testület helyi, társadalmi-morális elfogadottságának a megalapozása. (Ebből ma sajnos hiány van.) Így az előbbi célt szolgálja az, hogy a képviselő-testület díjazása, költségterítése stb., beleértve a vezetőket is, a város pénzügyi állapotához igazodjon. Ezzel nem azt mondom, hogy mindenkitől mindent el kell vonni (mert bizonyos esetekben nem is lehet), hanem azt, hogy saját magunk mondjunk le arányosan, a törvényi minimum szintjére. Ez biztosíthatja azt az erkölcsi alapot, ami elfogadhatóvá teszi az összes szükséges intézkedés meghozatalát, mert ilyenre sajnos bőven van szükség, és megjegyzem: lehetőség is. Persze lehet, hogy csak én látom másként a dolgokat, azonban egy biztos: a felelősség a mostani képviselő-testületen van. Az előzőkhez mérten alakul a véleményem a helyi várospolitikáról is. Ez is éppen olyan, mint a költségvetésünk, polgáraink helyzete, hiszen azt is a képviselő-testület tagjainak munkája eredményezi. Én egyébként ezt a „várospolitikát” egyszerű pótcselekvésnek tartom, mert ha a testület tagjait delegáló politikai szervezeteknek van meghirdetett választási programja, akkor azokat egyeztetve, vállalhatóan végre lehet hajtani. Ha ez leszűkül egyes kérdésekre – néha személyi kérdésekre –, akkor ezt már pártként nem biztos, hogy fel lehet vállalni, s innét kezdve akár várospolitikának is lehet hívni. Egyébként megjegyzem pl. „országpolitikáról” se nagyon hallottam.

Persze lehet, hogy van.

Z.Gy.: A polgármester úr által meghirdetett várospolitika nem minden esetben szolgálja a város érdekeit, az értelmetlen, sehova sem vezető vitákat így elkerüli a testület, emberi módon beszélgetünk egymással. Azt azonban szeretném megjegyezni, hogy a polgármester úr a kezdeti időszak konzultációit mára elhagyta, mivel a napirendeket időben nem kapjuk meg, sokszor csak az ülés előtt látjuk először. A város költségvetési helyzete nem túl rózsás, sajnos a kormányzat évről évre növeli az önkormányzatok kötelezettségeit, de az anyagi fedezetet nem biztosítja, gyakorlatilag kivézeteti az önkormányzatokat. A testület igyekszik olyan megoldásokat keresni, hogy az elvárható működés mellett a város fejlődésére is fordíthasson pénzt, legyenek infrastrukturális beruházások, a város élhetőbbé váljon. A testület támogatja a pályázati részvételeket, és igyekszik a pályázati önrész forrását előteremteni.

Sz.Z.: Hogyan állnak a beruházások, fejlesztések, felújítások? Van-e olyan tervezett beruházás vagy a város működését érintő kérdés, amely pénzügyi hiány miatt nem a tervezett módon alakul?

P.F.: Jó kérdést tett fel. Úgy gondolom, hogy ennek teljes körű megválaszolására nem én, hanem a polgármester vagy az illetékes alpolgármester a legmegfelelőbb személy. Én csak egy példát szeretnék említeni, ami összefügg a költségvetésünkkel és a gondolkodásmóddal is. Nemrég határozott úgy a testület, pénzügyi hiányra hivatkozva, hogy a Jókai utca aszfaltozására elnyert 10 millió Ft-ról lemond, visszaadja, mert az önrészt nem tudja a költségvetésünk biztosítani. Kérdezem én, ha ez így van, akkor minek pályáztunk, minek dolgozott a hivatal, a testület, miért

Puskás Ferenc

költöttük feleslegesen a péceliek pénzét. „Balesetek” előfordulhatnak, de itt már a testület hitelessége is felmerülhet.

Z.Gy.: Eddig a fejlesztéseket sikerült megvalósítani (iskolaberuházás, játszótér, orvosi rendelő felújítása, Kossuth téri „torzó” átépítése), illetve forráshiány miatt néhány fejlesztés átütemezésre került, de a testület nem vette le a napirendről.

Sz.Z.: *Nem „húsba vágó” kérdés, de az embereket foglalkoztatja (már aki korábban hozzáfért, és nézte az adásokat), hogy miért nem sugároz a Pont TV?*

P.F.: Ne haragudjon, de bevallom, nem tudom. Ennek oka az, hogy kissé értetlenül, sőt megbotránkozva vettem tudomásul, ahogy a jelenlegi testület rendezte az elmúlt ciklusban jól működő tévé sorsát, s helyébe a jelenlegi szolgáltatót állította. Én azóta nem érdeklődöm a Pont TV műsora után. Remélem, ezt megbocsátja nekem Ön is és a város is.

Z.Gy.: A testület nem biztosított forrást, mivel alacsony technikai színvonalon, rossz minőségben közvetítettek, és ezért a testület nem akar fizetni.

Sz.Z.: *Melyek azok a kérdések, amelyek rövid távon vagy a választási ciklus végéig megoldásra várnak vagy megoldhatók?*

P.F.: Én úgy látom, hogy egyetlen egy kérdést kell sürgősen megoldani, s ez a költségvetés rendezése, mely többek között az éves működési hiány felszámolását, a gazdálkodás stabilizálását, a további eladósodás megállítását kell, hogy eredményezze. Szerintem ehhez egy kellő komolyságú képviselői hozzáállásra van szükség. Ha ezt sikerül rendezni, s én ebben reménykedem, akkor többek között az új bölcsőde-óvoda építését tartom az egyik legmeghatározóbb fejlesztésnek Pécelen. Ennek az építésnek minimum az engedélyes tervszintű előkészítését a ciklus végéig el kellene készíteni. De ilyen pl. a régóta húzódó Állomás utcai parkoló megépítésének kérdése is

Z.Gy.: Tovább kell javítani az egészségügyi szolgáltatások színvonalát a helybeli ellátások bővítésével, és a rászorulóknak szociális helyzetét további források bevonásával javítani kell.

Sz.Z.: *A testület illetve egyénilag Ön mint képviselő mit tudnak tenni a városért? Korábban sok szó esett a közéletiségről, a város polgárait jellemző fásultságról, passzivitásról. Mit lehet annak érdekében tenni, hogy a helyzet ezen a területen is megváltozzon?*

P.F.: Megjegyzem, hálás kérdéseket tud feltenni. Az előzőekhez

hasonlóan ez is az. A testület egy dolgot tehet: valós és minden részletében a város érdekeit szolgáló programot (éves költségvetéseket) alkot és hajt végre. Így szó sem lehet a „békéről” és az „áráról” sem. Én elsősorban azt tehetem, hogy amit valós és megvalósítható elemnek tartok, azt támogatom. Emellett az a véleményem, hogy az emberek nem önmaguktól váltak fásulttá, erről a testület és a testület vezetése is tehet. Nagy probléma az, amikor a testület vagy annak vezetése nem enged teret a vele egyet nem értő vélemények önkormányzati médiában való megjelenésének. Persze ez elsősorban az előző ciklust jellemezte. De szerintem a legfőbb ok, s amin változtatni kellene az az, hogy városunk polgárait újra be kellene vonni a testületi munka kardinális kérdéseinek megvitatásába, a közös és elfogadható álláspont kialakításába. Mint mondta is, több ciklusnyi képviselői tapasztalattal rendelkezem, s ez alapján, ha rajtam múlna, újra visszaállítanám az évi kétszeri „köz meghallgatás” intézményét. A februári meghallgatáson az esedékes költségvetés lenne újra a központi kérdés (nem a testület döntése utáni „tájékoztató”), míg novemberben a teljesülés állása, a várható adórendelet-módosítás, s ezt kiegészíthetné más, aktuálisan fontos téma is. Én jól emlékszem a 6-8 évvel ezelőtti több mint 100 fős, esetenként 200 főt is meghaladó köz meghallgatások hangulatára, vitáira. Minden akkor negatívnak ítélt kicsengés ellenére állítom, hogy az közélet volt. Élt a város, volt véleménye. Remélem, egyszer újra lesz ilyen közélet, de ezért még sokat kell tenni mindannyiunknak

Z.Gy.: Azt gondolom, hogy sokat tehet mind a testület, mind személy szerint én is, ha átgondolt cselekvési programokkal a város működési hiányát csökkentjük, megtaláljuk a pályázati lehetőségeket, amelyekkel a város fejlődhet.

Sz.Z.: *Képviselő urak köszönöm a beszélgetést. Nem volt tanulságok nélküli, és hozott néhány érdekes fordulatot az a tény, hogy a képviselő urak nem hallották egymás véleményét, mert időhiány és egyeztetési nehézségek miatt nem beszélgetésre került sor, hanem közel azonos kérdésekre külön válaszoltak mindketten.*

Tisztelt Olvasó! A „Közéleti Arcképcsarnok” című sorozat a végéhez közeledik. Két listán mandátumhoz jutott képviselővel, Lestyán Péter és Kiss József urakkal szeretnék riportot készíteni és megjelentetni a következő lapszámban, remélem sikerül.

Szabó Zoltán

Mistelbachi kirándulás

Pécel az alsó-ausztriai Mistelbach-hal 2004. május 1-jén, Magyarország Európai Unióhoz csatlakozása napján írta alá a testvérvárosi szerződést. A közel öt éves kapcsolat alatt csak kisebb csoportok, főként diákok látogatták meg egymás városait.

2008 októberének első hétvégéjén harminc péceli látogatott el Mistelbachba, megismerkedni a környék és a város vezetőségével, intézményeivel. Az előkészületek során azt kértük vendéglátóinktól, hogy ne csak a hagyományos turisztikai látnivalókat, a barokk kastélyt, a városi múzeumot, a svéd pincét, a kolostori könyvtárat, az új múzeumcentrumot, a Hermann Nitsch gyűjteményt, hanem a város néhány létesítményét is megtekinthessük. Christa Jacob, a városi könyvtár munkatársa, több könyv szerzője, aki egyébként már Pécelen többször is járt, sőt citerazenekarával már szerepelt is a Ráday-kastély kertjében, vezetett bennünket a számos látnivaló között. A városi létesítmények közül a sportpályát, a műjégpályát, a városi sportszarnokot, a legújabb óvodát, a víztisztító művet, a városüzemeltetési szervezetet és a város hátrában két éve épült bevásárlóközpontot tekintettük meg. A környéken még a herrnbaumgarteni nonszensz tárgyak kiállítását és az asparni östörténeti múzeumot tekintettük meg.

A gazdag program összeállításában nagy segítséget kaptunk a vendéglátó város polgármesterétől, Christian Reschtől és a hiva-

tal kulturális felelősétől Helga Russótól. Köszönet a vendéglátóknak, igazi baráti, jó hangulatú kirándulás kerekedett kellemes idővel fűszerezve.

Ivánkócs Zoltán

Durkó Sándor lovag

Keszthelyen, szeptember 27-én a Szentszéktől kapott külön, pápai engedély alapján első protestánsként a Szent Gellért Lovagrend lovagjává ütötte Durkó Sándort.

A már hagyománnyá vált avatási ünnepségen 12 új tagot avattak a rend soraiba: 2 papot, 2 dámát és 8 civil várományost.

Az avatási ceremónia előtt a Keszthelyi Magyarok Nagyszabású Plébániatemplomban Dr. Ladocsi Gáspár, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke által pontifikált szentmisét. A szentmisét követően a résztvevők a lovagrend vezetésével visszavonultak a keszthelyi sétálóutcán át a Festetics-kastélyba, ahol megkezdődött a „Szent Invesztitúra”, vagyis a lovaggá avatási ceremónia.

Durkó Sándor az ünnepség után

A kastély pompás tükörterme adott otthont a magasztos ünnepségnek, amelyen Dr. Ladocsi Gáspár püspök úr és Dr. Munkácsy-Kovács László nagymester, az Accademia Tiberina Roma

Az ünnepi ceremónia egyik pillanata

akadémikusa közreműködésével lezajlott az avatási ünnepség. A civileket Dr. Munkácsy-Kovács László, a már felszentelt papokat pedig a rend hagyományainak megfelelően Dr. Ladocsi Gáspár püspök atya avatta lovaggá.

A ceremónia végén a rend nagymestere néhány gondolattal felvázolta, hogy miért és mennyire szükséges a Szent Gellért Lovagrend léte és működése hazánkban. Az elmondottakból kitűnt, hogy Szent Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írt második levelében találjuk meg a választ: „Krisztus szeretete sürget minket...” Mindenekelőtt arra sürget minket, hogy újuljunk meg gondolkodásunkban, hogy felismerjük, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a tökéletes, mi a kedves Őelőtte. Vagyis: Újuljatok meg lélekben s érületben, öltsetek magatokra az új embert. S erre a Lovagrend tagjainak válasza a következő: „Sursum corda”, vagyis „Emeljük fel szívünket”.

Herczeg Róbert

Irodalmi esték a péceli Ráday-kastélyban 418 éves a Vizsolyi Biblia

Dr. Szabó András irodalomtörténész, egyetemi tanár előadást tartott vetítéssel egybekötve „Az első teljes magyar bibliafordítás (a Vizsolyi Biblia)” címmel a Péceli Parnasszus Alapítvány felkérésére. Október 20-án sokan voltunk a Ráday-kastélyban az előadást meghallgatni. Talán azért, mert a Biblia fontos örökség, nemcsak egyházi szempontból, hanem a magyar kultúra szempontjából is, és természetesen a világkultúra megértéséhez is szinte elengedhetetlen az ismerete.

Az előadás fő témaköre az első magyar bibliafordítást és annak körülményeit ölelte fel. Vizsolyban 1589 februárjában kezdték el a nyomtatást, és másfél év alatt készült el, 1590 júniusában. A papírok minősége és a betűk nagysága szükségessé tette, hogy két kötetben készüljön el a Biblia. A Vizsolyi Biblia tartalmazza a Szentírás első, teljes magyar fordítását, amit Károli Gáspár nevéhez kötünk. A bibliafordítás egyetlen ember erejét meghaladó munka volt, azonban a fordító közösség többi tagjának a neve sajnos nem ismert. Feltételezhető ok lehet a vizsolyi nyomda igen kényes helyzete. Rudolf, Habsburg császár ugyanis, a protestantizmust megfélemezendő, külön engedélyhez kötötte a protestáns nyomdák működését. Vizsolyban azonban nem volt ilyen engedélye. Hogy a Biblia mégis megszülethetett, nemcsak a titkolózásnak köszönhető, hanem a Vizsoly és Gönc környéki földeket birtokló Rákóczi-családnak is. Rákóczi Zsigmond volt, aki nem hagyta, hogy a birtokán „illegálisban” működő nyomda felszerelését elkobozzák, Dr. Szabó András szavaival élve: így készülhetett el az első magyar „szamizdat-Biblia”.

1593-ban indexet is kiadtak a Bibliához. A Biblia a gyülekezetek részére készült, magánemberek részére a 300. évforduló után vált árban elérhetővé.

Gulyás Jánosné Mikes Zsuzsa

Templomunk műemlék orgonája

A péceli Magyarok Nagyasszonya Római Katolikus Templom 1899-ben épült, ma már műemlék jellegű orgonáját a híres Rieger testvérek cége készítette. Bakonyi Árpád kántor, karvezető visszaemlékezése alapján az orgona 1949-ben Rajz atya idejében kapott elektromos fűjtató rendszert, a hagyományos fűjtatókar megtartása mellett, amely a mai napig működik. A 60-as években Halász atya idejében az orgonaszekrényt bővítménnyel látták el. A következő időszakban csak apróbb javításokat végeztek.

A 2008. áprilisi jótékonyági hangverseny követően összegyűlt a pénz az orgona nagyjavítására. Az összes sípot kiszedték, szétszerelték a szelládát, a szennyeződést eltávolították, a levegőjáratokat kitarították, a síptökeket újra filcezték, a sípokot is kitisztították, majd visszahelyezték, és újarahangolták. A traktura (a billentyűzetet a szelepekkel összekötő mechanikai rendszer) kisebb hibáit is megjavították. A javítást Keve József orgonaépítő és -javító mester cége végezte 2008 augusztusában. A közel 200.000 Ft költséget az áprilisi jótékonyági koncert bevétele fedezte.

A 80-as években Fila atya idejében elkerülhetetlenné vált a fűjtatórendszer javítása, a bőr teljesen elöregedett, kirepedezett. A fűjtató rendszer javítását nem követte a levegőjáratok tisztítása, a szelládába sok szennyeződés került, nem zárt tökéletesen a szeleprendszer, ez okozta a hangok beragadását. A mechanika is egyre gyakrabban meghibásodott.

(Keve József és Baróti István orgonaművész ebben az időben építették a törökbálinti orgonát, Baróti István tervezte a Művészetek Palotája orgonáját is, Ő az esztergomi bazilika karnagya. Meghívására Ács Dávid már orgonált a bazilikában.)

Augusztus 30-án nagy örömmel hallgathatta a közönség a helyi katolikus templom

felújított orgonáját. Ács Dávid László – aki immár a Bartók Béla Zeneművészeti Szak-középiskola orgona és zeneelmélet-szolfézs tanszakos növendéke – értő kezekkel szólaltatta meg önállóan és az Ad Libitum vonósenekar élén a hangszert. Mivel a zeneiskolai zenekar immár hatodik éve a tanév előtti héten táborot tart, és az idén Dávid is szolista volt, könnyen és nagy lelkesedéssel állt össze az orgonaavató műsora: a grandiózus, méltósággal megszólaló Bach d-moll

toccata és fuga (Ács Dávid László orgona), az igen virtuóz Lalo: Spanyol szimfónia I. tétele (Szilágyi Anna hegedű, Erdős Márton zongora), a kellemes Mozart-muzsika (Bálint Ádám klarinét és a zenekar) vagy Cimarosa D-dúr nyitánya (zenekar), két francia zeneszerző bensőséges darabjai (Szilágyi Zsuzsi hárfa, Erdős Márton zongora)...

Köszönjük ezt a szép nyár végi élményt!

Váradyné Egri Anna és Ács József

Segítő hangok

A Peruban szolgáló Finta Lajos missziómunkájának segítése volt a célja annak a két koncertnek, amelyet a péceli, Szilágyiné Szalai Zsuzsa vezetett gyermekkoros adott október 18-án és 19-én a rákoscsabai Szabadság sugárúti katolikus templomban, illetve a péceli katolikus templomban. Aki mindkét koncerten részt vett, az kétszer élte át a csodát. A templomok levegője megtelt a lelkesedéstől fűtött hangokkal, a gyermekek hangjával és a hangszerek lüktetésével. A repertoár gondos összeválogatása okán mindenki megtalálhatta kedvenc műfaját, stílusát, és gyönyörködhetett abban a profizmusban, ahová ezek a gyermekek Szilágyiné Szalai Zsuzsa többéves, odaadó munkája nyomán eljutottak. Maga a műsor nagyon jól felépített, átgondolt és kellemesen összehangolt volt. Ezt jelzi az is, hogy a hallgatóság figyelmét végig magához tudta láncolni. Az a fajta műsor volt ez, amelyiknek a végén elcsodálkozunk azon, hogy máris vége van. Hazafelé pedig dalolva megyünk, dúdoljuk a dallamokat, és átjár minket a zene. Korokon, nyelveken és hangulatokon íveltek át a melódiák, hirdelve a zene mindenhatóságát. Az énekelő kórusművek között voltak olyanok is, amelyeknek szerzői maga a kórusvezető, Szilágyiné Szalai Zsuzsa és férje, Szilágyi Levente voltak. A hangszeres kísérek pedig csak fokozták a műsor színességét, akárcsak a péceli Ad Libitum zenekar, amelyet Váradyné Egri Anna vezényelt. A vas-taps után következő ráadás pedig mi más lehetett volna, mint a

gyermekek kedvenc darabja, az őserdő lüktetését idéző, eredeti hangszerelésű Indian gospel, amelynek utolsó két szava: „Élni jó!”. Reméljük, hogy ez az üzenet és az a segítség, amelyet ez a maroknyi sereg nyújtani tudott, eljut Peru rejtett zugaiba is, enyhítve a fájdalmat, szenvedést, és segítve az értük végzett odaadó munkát.

Nagy Erzsébet

Állatkerti séta

A Petőfi Sándor Általános Iskola alsó tagozatos tanulói, kihasználva az októberi nyári időt, 9-én és 10-én ellátogattak a budapesti állatkertbe. Az apropót az állatok világnapja szolgáltatta, melyet összekapcsoltunk az iskolában meghirdetett természetismereti vetélkedővel. A háromfordulós verseny első feladatsorát az állatkertben sétálva, nézelődve teljesítették az osztályok.

Szerencsére mindkét napon kellemes, ragyogó volt az idő. Az iskolából buszokkal érkezünk a Városligetbe, s rövid várakozás után besétáltunk a ha-

talmas közeleffantokkal őrzött kapun. Az állatkertben minden osztály a saját maga által választott útvonalon indult az állatok felfedezésére. Voltak olyan csoportok, akik menetközben meg-megállva töltötték ki a feladatokat, mások a nézelődésben elfáradva letelepedtek, és akkor keresték a helyes válaszokat a kérdésekre. Közben megnézhattuk az állatok etetését is.

A fókák produkciója nekünk is nagyon tetszett, hangos tapssal jutalmaztuk az ügyes állatokat. A csoportokat az állatkert zoopedagógusai elkísérték útjuk egy részén, és bemutatták, többek között azt, miként készülődnek a télre, milyen a vízpartok élővilága. Az állatkert sok szép kifutóval bővült, nagyon érdekes lett a szavannák élővilágát bemutató terület. Megnevettettek minket a kisebb-nagyobb majmok.

A sok szép, színes madár és az akvárium tarka élőlényei is megragadták képzeletünket. A sétában, nézelődésben elfáradt gyerekcsapat kora délután indult haza.

Útközben és másnap boldogan mesélték az élményeiket. Azóta sok színes rajz is

készült a kedvenc állatokról. Az ott készült fotókat és rajzokat az őszi szünet után kiállítjuk az iskola aulájában, hogy más is megtekinthesse, miért volt emlékezetes számunkra ez a nap, s hátha kedvet kap egy állatkerti sétához.

Külön köszönet a Vásártéri Gyermekekért Alapítványnak, amely a teljes útiköltséget állta, lehetőséget adva arra, hogy valóban mindenki részese lehessen ennek az élménynek.

*Belláné Jenei Sára
a Petőfi Sándor Általános Iskola tanítója*

„...koppán a dió, mikor lepotyog a fáról, édes a levegő a szőlő illatától...”

A péceli Petőfi Iskola hagyományörző programjainak sorát az alsós gyerekeknek szervezett szüreti délután nyitotta. A másodosok vidám jelenetével és szüreti dalokkal vette kezdetét a rendezvény. Ezután a vendégségbe érkezett óvodások leptek meg bennünket őszi verssel és szüreti táncsal.

Kézműves foglalkozások, ügyességi játékok, néptánc és mustkészítés volt a további program, melybe mindenki bekapcsolódhatott.

Nagy örömmre szolgált, hogy a Nyitnikék ovisok az alsós diákokkal együtt

próbálgatták ügyességüket. Az apró kezek hajtogatással szőlőfürtöt, levélnyomatot készíthettek. Összemérhették gyorsaságukat alma- és szőlőevésben.

Természetesen a darálás és préselés után mindenki megkóstolhatta az idei napsütés érlelte szőlő nedűjét. A legtöbb mosolyt az arcokra a néptánc varázsolta, hiszen körben, majd párosával is megtáncoltathattuk egymást.

Így múltattuk az időt tanév elején, vidáman együtt, s már nem is annyira bántuk, hogy vége lett a nyárnak.

Bendáné Ducza Enikő

Újra Pécelen a roburosök

Lapunk júniusi számában beszámoltunk egy 5 tagú péceli csapatról, akik a pekingi olimpiára készülődtek. A kalandvágó csoport, név szerint **Balázs Ottó** (beceneve: Kalap), **Bencze Levente** (beceneve: Dr. Csernák), **Jármi Zsolt** (beceneve: Zsolti), **Kalocsai Sándor** (beceneve: Kém) és **Magyar Gábor** (beceneve: Hungary) egy öreg Roburral tette meg a hosszú utat. Az utazás hosszú volt. Majd 25000 kilométer, és 111 napig tartott, amit az utazók változatos tájakon, szélsőséges körülmények közt tettek meg.

A csapat vezetője, **Balázs Ottó** foglalta össze az út eseményeit, tapasztalatait. Beszélgetésünk kezdetén arra voltam kíváncsi, röviden hogyan foglalná össze a majd három hónap utazást?

– Hatalmas élménnyel, rengeteg tapasztalattal gazdagodtunk. Minden nap történt valami újdonság.

Kezdjük az indulással! Június 7-én nem tudtunk elindulni, a tervezettnél 13 nappal később, június 20-án kezdődött az út, mert nehezen kaptuk meg a 8 napos orosz vízumot. Kerülő úton kellett mennünk, Kazahsztánon keresztül. Amikor már a kazah vízumunk is megvolt, az orosz kénytelen volt egy rövid (8 napos) tranzit vízumot kiadni.

– Kevéssel a tényleges indulás után néhányan „csalással” vádolták meg a csapatot. Az a hír járta, hogy indulás előtt tudott volt, hogy a Roburral nem lehet Kínába belépni. Igazak voltak a vádak?

– Hogy nem tudunk Kínába bemenni a Roburral, azt még induláskor nem tudtuk. Kijevben jártunk a nagykövetségen, ott biztató ígéreteket kaptunk a beengedésünkkel kapcsolatban. Mindenhol bejelentkeztünk, ahol tudtunk, mert ezt javasolták a Külügyminisztériumban. Mongóliában tudtuk meg, hogy le kell tennünk a Roburt a kínai határon.

Voronyezs határánál

Kezünkben a vízummal irány újra Oroszország. A határátlépés minimum 5-6 órát vett igénybe, és kifaggattak minket, hova megyünk, miért. Hegyeken, völgyeken át jutottuk Irkutzkba, majd elértük a Bajkál-tavat. Beleugrottunk, bár 15-16 fokos volt csak a vize. No, ezen a részen már nem volt aszfaltút. 300 km-en keresztül 25-30-cal tudtunk csak haladni. A nyolcadik napon jártunk, mire a mongol határt elértük. Még kicsit vásárolgattunk, amikor egy mongol ember szólt, hogy 5 órákor bezár a határ. Hoppá, négy óra elmúlt! Hatalmas büntetést kaptunk volna, ha nem tudunk átmenni. Nagy rohanás, kis tolokodás, és szerencsére időben átértünk Mongóliába. Az első kisvárosban, Sühbátorban megálltunk aludni. Egy kedves család segített bennünket, elvittek zuhanyzóba, internet kávézóba.

Amikor elindultunk Darhanból, egy autó elénk állt, odajött hozzánk egy európai ember, és bemutatkozott: Sanyi vagyok, vártalak benneteket. Sanyi egy beregszászi üzletember, aki Mongóliában él. Rengeteget segített nekünk. Ott lettünk abban biztosak, hogy nem engednek a busszal át bennünket, mert senkit nem engednek be saját járműjével. Ulanbatorban majd egy hetet töltöttünk. 26 napos kínai vízumot kaptunk, ha előbb beme gyünk, nem tudunk az olimpia végéig Kínában maradni. Kiszámoltuk: augusztus 4-én kell bemennünk Kínába.

A várakozás ideje alatt szereltünk, mert néhány probléma már kijött menet közben. Nagy hasznát vettük a hatalmas szerszámos ládának és a tartalék alkatrészeknek.

Rudkinoban, az emlékműnél

– No, ne ugorjunk ilyen nagyot! Az indulás után még Ukrajnában jártunk!

– Nagyon szép Ukrajna, fejlődik nagyon, az egész országban építik az utakat. Aztán Oroszország következett. Jártunk Voronyezsben, megnéztük Oroszország legnagyobb egyetemét. Voltunk a Don-kanyarnál, Rudkino faluban a magyarok emlékművénél, ahol koszorúztunk is. Szamara, Ufa, aztán elértük az Ural hegységet, fényképeztünk az Európa-Ázsia táblánál.

Nagyon fejlődik Oroszország. Sokat javult a közbiztonság, új lett az autóparkjuk, sok amerikai, csőrös kamionnal is találkoztunk ott. Nem láttunk különbséget az ország európai és az ázsiai része között.

Aztán beléptünk Kazahsztánba. A fővárosa, Asztana nagyon gazdag, mesterségesen felépített, vadonatúj város. Minden csillog, ragyog. Amikor odaértünk, akkor ünnepelték fővárossá válásuk 10. évfordulóját. Rengeteg tartaléka van az országnak, biztosan nagyot fognak fejlődni. Amikor júliusban odaértünk, még nem volt ott nagykövetség. Az előző fővárosuk Alma-Ata volt, ezért tartott kicsit hosszabb ideig az újabb orosz tranzit vízum beszerzése. Egy hétre került. Ott már kaptuk a rossz hírt, valószínűleg nem tudunk majd a Roburral bejutni Kínába.

Európa és Ázsia közt

Közös fényképezkedés útközben

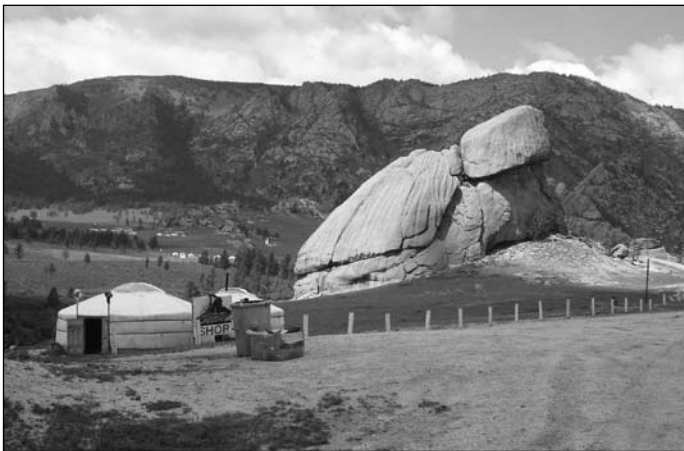
Osztrák dzsipesekkel találkoztunk útközben, ők említették, nem csak egy határátkelő van Mongólia és Oroszország között, van a kazah-mongol csücsökben, az Altáj-hegységben egy másik (bár arra nem vezet aszfaltút). Ez szöveget ütött a fejünkben, és a visszaúti terveit kicsit megváltoztatta.

– *Jó utakon lehetett haladni eddig?*

– Ulanbatorba aszfalt úton jutottunk. Aztán jött a Gobi-sivatag, bementünk a homoktengerbe. Ulanbator és Peking közt a sivatagon megy át a vasút, ezt követtük 400 kilométeren keresztül. Jó támpont volt, nem lehetett eltévedni. Napi 200 kilométert tudtunk megtenni a homokban, 2 nap alatt jutottunk Saynshand városba. Sanyi barátunk intézte ezt nekünk. Akkorra ugyanis végleg kiderült, hogy le kell tennünk a Roburt, és biztos helyet kellett kerítenünk a busznak. Saynshand egy pár ezer fős város a sivatagban. A parkolóban egy jurtában élő család vigyázott rá. Szerencsére nem kellett ezért fizetnünk.

– *Hogyan sikerült eljutni Pekingbe?*

– A kínai határon egy hálókülsős vonattal jutottunk át. A jegyet Ulanbatorban kellett megvennünk, mert nem lehet ott bárhol megvenni. A sivatagban, a forrásokban napi 5 liter vizet megiszik egy ember. A vonat a homok miatt zárt ablakokkal közlekedik. A határon nagyon szigorúak voltak. Nemcsak az úti okmányokat, de még az olimpiai belépőket is fel kellett mutatnunk. Tudni kell, hogy negyedik nekifutásra kaptuk meg a kínai vízumot, amihez mindenki (többek közt a MOB) támogatásával rendelkezünk.

Mongol táj

A kínai határon átértünk Erenhotba, majd belföldi buszjáratral mentünk tovább. 10-12 órát utaztunk. Vadonatúj, klímás busz volt, háló helyekkel. Az azonban nem volt jó, hogy hétszer szedtek szét bennünket a kínaiak. Elég rondán beszéltek velünk a rendőrök, míg Sanyink meg nem szólalt kínaiul. Ekkor meghököltek, visszafogot-

tabbak lettek. Lehet, hogy azt gondolták Sanyiról, valami fontos ember lehet.

– *Mikor sikerült megérkezni Pekingbe?*

– Három nappal a megnyitó előtt, augusztus 5-én megérkeztünk Pekingbe, a magyar szurkolótáborba, Long Mai-ba. Az ellátásunk, a hangulat szuper volt. Példáan összetartó volt a magyar tábor.

– *Az expedíció honlapján több érdekes történetet lehetett olvasni a versenyekre való bejutásról. Ennek mi volt az oka?*

– A belépők nagyon olcsók voltak, csak az volt a probléma, hogy ott nem volt egyszerű belépőt venni. Nagy nehezen jutottunk csupán néhány jegyhez. A vízilabdásoknak nagyon drukoltunk. Sanyinkat a döntőre kifestették, többször is mutatták őt a tévében. A pannóniások a kézilabdára jártak inkább.

Sok nagyszerű emberrel ismerkedtünk meg a magyar faluban. Összebarátkoztunk Csollány Szilveszterrel. Kokóval is több időt töltöttünk együtt, még az egyik rádióműsorba is együtt jelentkeztünk be. Martinek, Kárpáti Gyuri bácsi is ott volt. A magyar tábor 1500 fős volt. A versenyzők is kijöttek, azok a szurkolók is, akik máshol laktak (azt hallottuk, hogy több mint 3000 magyar volt kinn). Egy kivetítőt is követni lehetett a versenyeket, így aztán, ha nem is tudtunk bemenni a versenyekre, az aranyaknak, a helyezéseknek együtt örültünk.

A sivatag tengerében

– *Az étkezést is a szálláshelyen oldották meg?*

– A táborban magyaros ételeket kaptunk, kis kínai ízesítéssel. Ez azért volt így, mert magyar volt ugyan a főszakács, ám a szakácsok kínaiak, akik becsempészték egy kis helyi specialitást. De finomakat ettünk.

A helyi étkeket is megkóstoltuk, azok meglepően olcsók. Hogy pontosan miket ettünk, azt már nem tudom felsorolni.

– *Egy ilyen sok országot érintő, hosszú útra milyen pénzt vittek magukkal?*

– Eurót, dollárt vittünk magunkkal, és persze bankkártyát. Az adott ország pénzéhez kártyával jutottunk útközben a nagyobb városokban.

– *A családdal hogyan tartották a kapcsolatot?*

– Az itthoniakkal leginkább interneten kommunikáltunk. A telefon, az sms meglehetősen drága. Az interneten keresztüli üzenetváltás volt a legkedvezőbb. Sanyi barátnője Kínában tanul, az én barátnőm pedig repülővel kijött, így nekünk nem okozott gondot a kapcsolattartás.

– *Miként írná le, milyen Peking?*

– Óriási világváros. Átszelik metróvonalak, könnyen, gyorsan lehet közlekedni. Az árak alacsonyok. Peking nevezetességeit is megnéztük. Sanyink kínai tudása a határon, a jegyek vásárlásánál jól jött nagyon. A városnézésnél már nem volt rá akkora szükség, mert sokan beszéltek angolul, könnyen szót tudtunk érteni.

Megnéztük a csodálatos Nyári Palotát, jártunk a Kínai Nagyszínpadnál, voltunk a Tiananmen téren, a Tiltott Városban. Nagy katonai erőt – amiről a híradásokban beszéltek – mi nem láttunk.

– A drukkolás és a városnézés közben gondolom, intézni kellett a visszautat is.

– Pekingben a magyar nagykövét fogadott bennünket, és egyik munkatársa elvitt minket a mongol követségre, ahol megvettük a visszaútra szóló mongol vízumokat.

Vasárnap (augusztus 24-én) volt a zárőnnepség. Hétfőn már megpróbáltunk jegyet venni, de nem sikerült. Kedden aztán már kaptunk másnapra a kínai határig. A visszaút egyszerűbb volt, már nem volt ellenőrzés.

A kínai-mongol határon, Erenhotban próbáltunk továbbmenni vonattal. A vonatunk átment a határon, de mi maradtunk, nem kaptunk jegyet. Másnap tudtunk csak jegyet venni, az éjszakát egy szállodában töltöttük. Az első kis mongol faluba busszal jutottunk, onnan vonattal mentünk Saynshandig. A parkolóhoz este 10-re értünk, persze akkor már a jurtában lakók aludtak, a kutyák el voltak engedve. Levente nem fél a kutyáktól, bemászott, felébresztette a háziakat, így az éjszakát már saját szállásunkon, a Roburban tölthettük.

– Aztán újra át kellett kelni a sivatagon?

– A Gobi-sivatagban már több napja esett az eső, így nehezebben, csúszkálva, zötyögve haladtunk, és 3 nap alatt jutottunk Ulanbatorba. Odafelé 190 forintért kaptuk a gázolajat, visszafelé már majd 300-340 forintnyi lett az ára. Aztán ismét vízumbeszerzés következett. A várakozás idejét szereléssel töltöttük, sikerült megemelni a Roburt, és ennek nagy hasznát vettük később.

A vízilabdások egyik mérkőzésén

Az utat eddig a pannóniásokkal együtt tettük meg. Mint már említettem, útközben megtudtuk, hogy Nyugat-Mongóliában van egy másik határátkelő is. A motorosok nem merték ezt az utat vállalni. Megértem, hisz elhagyatott, nehéz szakaszon kellett átjutnunk. Itt tehát szétvált az utunk.

Bulgan kisvárosig 200 kilométeren aszfaltúton haladtunk. Arról semmit nem tudunk, utána mi vár ránk. Hegyek, kövek, sivatag, hó. Nomád vidék, csordák szabadon, erre-arra jurták. Érdekes, változatos helyeken jártunk. Mongóliában több kilométernyire vannak egymástól a jurták. A Hotol-tótól mocsáron, gázlókon haladtunk keresztül. Ősztől tavaszig nem lehet ezen a vidéken közlekedni. Nekünk szerencsénk volt, nem sok eső volt ott akkoriban. Ulangon az utolsó város, aztán irány az ismeretlen. A mongol Altaj-hegységben 2 napig senkivel sem találkoztunk. Az irányt a nap mutatta. Azt tudtuk, nyugat felé kell haladnunk. Megnyugodtunk, amikor szerda estére a határra értünk, mivel csütörtöktől szól az orosz vízumunk. Reggel 8-kor már ott álltunk a határnál, de délután 4-re értünk át (bár a második autó voltunk).

Az üzemanyagunk már erősen fogytán volt. Igen ám, de meszebb találtunk csak bankautomatát, hogy tankolni tudjunk. Egy kis étolajjal töltöttük a tankot, de szerencsére bírta a járgány. Nagy szerencsénk volt, mert miután kiértünk Mongóliából, 2 nap múlva elkezdett havazni.

Azt még elfelejtettem mondani, hogy Mongóliában jégesőt is kaptunk, a jégdarabok tyuktojásnyiak voltak. Nagyon féltettük a

szélvédőnket, mert azt biztosan nem tudtuk volna pótolni. Szélvédő nélkül pedig... Szerencsésen megúsztuk ezt is.

– Átérve Oroszországba már nem földúton kellett menni?

– Oroszországban újra aszfaltúton haladhattunk. Egy fél napos hóviharban volt részünk, az éjszakák hidegek voltak, és az állófűtésünk nem működött megfelelően. Megint szereltünk. Oroszországon gyorsan átrohantunk, napi 900 kilométert is megtettünk. Cseljabinszknál nézegettük a térképet, és úgy döntöttünk, Moszkva felé megyünk. Tranzit úton mentünk, ami kikerülte a városokat, így maradt 1 napunk Moszkvában nézelődésre. Jártunk a Vörös téren, megnéztünk egy katonai őrségváltást, jártunk szupermarketban. Persze nem vásároltunk, mert igen drága az orosz főváros.

Sok ismeretség kötődött Pekingben

– A hazatérés előtt azonban még Moldovát is útba ejtették.

– Szépen haladtunk, jó időt futottunk. Még induláskor eldöntöttük, hogy Erdélyen keresztül jövünk haza. Minden évben elmentünk oda, az idén sem hagyhattuk ki. Irány tehát Ukrajna. Ha már arra jártunk, és az idővel is jól álltunk, Moldovába is beutaztunk. Jól döntöttünk, mert érdekes ország. Amit még sehol sem tapasztaltam (pedig számos országban jártam már), hogy tíz kilométerenként van határ sorompóval, rendőrrrel, vámosossal. A korrupció is működik ott nagyon. Kis várakozás árán a 100 dollár „büntetést” sikerült 10-re „lealkudnunk”.

Szervíz Mongóliában

Kisinyovot is megnéztük, szép város. Moldova 250 kilométer volt keresztben, nem nagy ország. Aztán másnap jött a moldáv-román határ. A román oldalon egy vámos hölgygel fényképezkedtünk, majd beléptünk Csángó földre. A Bioszén nevű kisvárosban jártam vagy 10 évvel ezelőtt. Ha már úgyszólván arra jártunk, megkerestük István barátomat, aki Pécelen dolgozott valamikor. Kis kérdezősködés után megtaláltuk, grilleztünk egyet, jöttünk tovább.

Közben Vasvári Gábor szervezett nekünk fogadásokat. Csíkszeredán, Szentegyházán megálltunk, majd Szovátán felkerestük Gizi

A „szálloda” és „konyhája”

nénit. Szatmárnémetiben is adtunk néhány interjút, és Csengersimánál léptünk be Magyarországra. Október 5-én befutottunk Pécelre. A megérkezésünkre (mint a búcsúztatásunkra) rendezett ünnepséget most is Bobály Marika szervezőmunkájának köszönhetjük. Szép volt, jól esett mindnyájunknak.

– *Összességében megérte?*

– Meg, nagyon. Sokak szerint nem alkalmas a Robur ilyen nagy útra, de tessék, visszaértünk.

– *Milyen nyelven tudtak út közben beszélni?*

– Menet közben általában angolul tudtunk kommunikálni. Kivétel Mongólia volt, mert nagyon sok magyar él ott, és sok mongol tanult Magyarországon, akik jól beszélik a nyelvünket.

Úttalan utakon

– *Mi volt, ami a tervben szerepelt, mégis kimaradt?*

– A mongolok nemzeti ünnepét lekéstük, és Kazahsztánban a magyar törzset sem tudtuk felkeresni. Sietnünk kellett, a későbbi indulást be kellett hoznunk.

– *Mi volt a tervezetthez képest pluszban?*

– Moszkva egyáltalán nem volt betervezve. Moldova sem volt teljesen biztos.

– *Az összejártságot hogyan bírta az öt tagú csapat?*

– Jól. Kiabálások csak néha voltak, jól bírtuk egymás társaságát. Nagy biztonságra törekedtem, néhány szabályt felállítottam indulás előtt, ebből nem engedtem. Éjszakázni csak benzinkútnál vagy őr-zött parkolóban, esetleg szálloda előtt lehet. Házakhoz sem fogadtuk el a meghívást.

– *Sok emberrel sikerült megismerkedni?*

– Igen. Ulanbatorban sokakkal ismerkedtünk meg, és tartjuk velük a kapcsolatot. A túrkevei szurkolótáborral már tervezzük a találkozást.

– *Ki tette a legnagyobb benyomást a csaptra?*

– Csollány Szilveszter, aki nagyon közvetlen volt és Laci bácsi, a nyugdíjas tanár úr, aki Amerikán keresztül kerékpárral ment Pekingbe.

– *Mi volt a legrosszabb esemény, ami kimaradhatott volna?*

– Oroszországban, Kazahsztán felett lápos részen mentünk. Levente barátom félreállt, lecsúszott a rézsűre, ahol kicsit megbillent a busz, és amikor gázt adott, ásta be az autó magát. Leintettem egy Kamazt, és gyorsan rákötöttünk egy kötelet. Sikerült kihúzni, bár majdnem felborult a busz. Gyorsan kellett cselekedni, erről a jelentőről nincs is videofelvételünk.

A másik Nyugat-Mongólia, amikor két napon keresztül mentünk úttalan utakon. Bevallom, nem tudom mit csináltunk volna, ha ott lerobbanunk.

– *Mi volt a legszebb?*

– Nekem Mongólia tetszett a legjobban. Változatos a táj, kedvesek, segítőkészek az emberek. Ott meg mertünk állni akárhol, a legbiztonságosabbnak azt az országot éreztük.

Moszkva központjában

– *A következő utat már tervezik?*

– A jégkorong vb Svájcban áprilisban. Négy év múlva a londoni olimpia. Persze a londoni utunkat kicsit megkombináljuk. Azt gondoltuk, hogy a Felvidéken, Lengyelországon át Észtország, Lettország, Litvánia, majd bejárjuk Finnországot, Norvégiát, Svédországot. Áthajózunk Izlandra. Végigjárjuk Írországot, és körbeutazzuk Angliát, aztán jövünk haza. Persze a közbeeső években megyünk Erdélybe, meg majd meglátjuk még hová.

A legnagyobb álmom, hogy eljussak Tüzföldre. Oroszországon, Mongólián át a Bering-szoroson keresztül átmenni Alaszkába, majd Kanada, Észak-Amerika, Dél-Amerika, le Tüzföldre, és hajóval haza. Ez a táv 40 ezer kilométer. Többet nem is nagyon bír ki a Robur. 2014-ben lesz Brazíliában a foci vb. Ha a magyarok kijutnának, biztosan megyünk. Kell is 5-6 év, hogy felkészüljünk. Ha a vb nem is jön össze, reméljük lesz valami fontos sportesemény arrafelé, mert az útjainkat mindig sporteseményhez kötjük.

– *A csapattagok számára most a civil élet következik?*

– Kezdődik a munka. Én hamarosan BKV buszsofőr leszek, és közben másodállást is vállalok. És elkezdünk építeni egy garázst 4 Robur részére. A Roburt is meg kell javítani. Látszólag nincs ugyan nagy baja, de tudom, van rajta javítani való.

– *Mennyibe került ez az utazás?*

– A Robur felkészítése 3 millió forint volt. Ötünknek a 7 vízum beszerzése és a biztosítás 1 millió forint, az üzemanyag, az 5000 liter gázolaj 800 ezer forint volt. Az út 111 nap volt, 7 országban jártunk, 12 határátkelőn léptünk át.

– *Az út során készített rengeteg fotót, a videofelvételeket mikor láthatják az érdeklődők?*

– Azt tervezzük, hogy a péceli Művelődési Házban november 8-án délután 13.30 órakor tartjuk meg élménybeszámolóinkat, melyre mindenkit szeretettel várunk.

Apróné Orosz Margit

Találtam egy könyvet

A munkahelyi kávézónk polcán otfelejtett könyveket nézegettem, vajon melyiket szeretnék, és melyik az, amit csak felületesen átlapoztak, kidobni nem akarták, de most, hogy alkalom adódott, szívesen elveszítettek.

Egy vékony kis könyv volt, ami kíváncsivá tett, nagyon elhanyagolt volt, foltos, kopott az ide-oda dobálástól. Kezembe vettem, átlapoztam, és közben arra gondoltam, mégsem lehetett olyan rossz helyen, hiszen nem dobta ki senki, pedig legalább két generáció nem olvasta el szegényt.

Talán a címe miatt nem volt vonzó? Vagy az író nem volt elég ismert? Nem tudom. „Magányosság”, ez volt a könyv borítójára írva.

Mindig voltak körülöttem, nagy családban nőhettem fel, talán ezért is örültem, ha egyedül lehettem a játékaimmel, kedvenc könyvemmel néha. Az egyedüllét nem jelent magányt.

A magányosság fájdalmas állapotát akkor éljük meg, amikor valaki vagy valami hiányzik az életünkben. Kamaszként tapasztaltam meg először a magányosságot, távol a szüleimtől, mindig éhesen, hét diáklány társaságában, végtelen sebezhető állapotban.

Magányossá válhatunk a bizalmatlanságunk miatt is. Elterjedt dolog házassági szerződést kötni, a szerződés egyértelmű bizalomhiány. A szeretet nyelve helyett a „politika” szelleme működik, a valamit valamiért. Szeretlek. Mit kapok? Nagyon szeretlek. Mit kapok? Segítek. Mennyit ér ez neked?

A szeretet feltétel nélkül elfogad. Ha nincs bizalom, lemondás, önmagunk teljes odaadása, akkor a kapcsolat csak két magányos ember szövetsége.

Szeretni azt is jelenti, hogy megnyitjuk magunkat a szenvedés előtt. Nem húzhatjuk le a redőnyt a szerelem, a szeretet előtt csak azért, hogy biztonságban lehessünk, a magány biztonságában, sőtlanul, ízetlenül vegetálva.

Míg nincs teljes bizalom bennünk Isten iránt, azt gondoljuk, ha átadjuk az életünket Istennek, mindent elveszítünk, ami fontos és számít az életben. Veszi el az életedet – mondja az Úr Jézus –, és meg fogod találni. Add fel az önzésed, és mindent neked adok.

A házasság férfi és nő között mint az ember és Isten között kötött szövetségre, csak akkor működik, ha teljes bizalom van.

Tudnunk kell elfogadni és feltétel nélkül szeretni, mert a gyvaságunknak magányosság az ára. A döntés a miénk.

Ezeket a gondolatokat ébresztette fel bennem Elisabeth Elliot. Kicsit megértem, hogy nem olvasták el, nekem sem volt könnyű, nehéz ezekkel a tényekkel szembenézni. Tükörbe nézni fáj, de csak azok az emberek visznek előre bennünket, akik igazi tükörként vannak velünk.

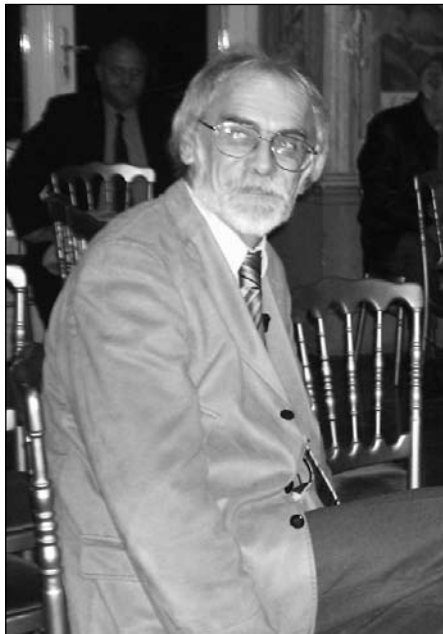
Légy erős és bátor a boldogságodért.

Gulyás Jánosné Mikes Zsuzsa

Ráday Klub

A Ráday Klub Kulturális Egyesület őszi első rendezvényének vendégét már hosszú évek óta vártuk. Nagyon elfoglalt, az ország számos pontján található állami tulajdonú kastélyok mindegyikében várják látogatását. A hazai műemlékvédelem egyik legnagyobb szaktekintélye, dr. Varga Kálmán, a Műemlékek Nemzeti Gondnokságának igazgatója tartott előadást a klub közönségének.

A hazai tizenkétezer műemlék épület közül 4-5 % van állami tulajdonban, ezek közül is 43 tartozik az MNG fennhatósága alá. A legnagyobbtól, a fertői Eszterházy kastélytól a keleti határvidék néhány kis kúriájáig igen változatos és nehéz feladatot jelent a fenntartás, üzemeltetés és a minden egyes helyszínen szükséges felújítás lebonyolítása. Nemzetközi összehasonlításban a hazai turisztikai bevételek messze lemaradnak és ez kevés a fenntartáshoz, illetve a viharos történelmi évszázadok nagy pusztítást okoztak mind az épületekben mind a bútorokban, berendezésben. A berendezések pótlása, kiállítások, rendezvények szervezése minden helyszínen a helyi sajátosságokra épül, mint Pécelen is. Friss hír, hogy a gazdasági válság megnyirbálta a 2009-es terveket, a rendelkezésre álló keret akár 30%-kal is csökkenhet. A pécelieknek jó hír, a kastélyok között kiemelt figyelmet kap a Ráday-kastély, amely a homlokzat

Dr. Varga Kálmán

megkezdett felújításában is már megmutatkozik.

A Ráday Klub következő, november 21-i összejövetele, amely a Szemere iskola könyvtárában kerül megrendezésre, Zsigmondy Vilmos vízkutató mérnök munkásságára emlékezik, halálának századik évfordulója kapcsán.

Ivánkovich Zoltán

Szent Erzsébet Hét

a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskolában

2008. november 16. (vasárnap)

10 óra – Ünnepi szentmise a templomban. Nyakkendőszentelés.

Az új tanulók fogadalomtétele.

11 óra – „Mátyás király udvarában” című színdarab bemutatója a katolikus templomban.

2008. november 17. (hétfő)

18 óra – Fésűs Károly: „Szent Erzsébet rózsái” című dombormű leleplezése.

Fésűs Károly művész kiállítás megnyitója.

A tanulók pályázati rajzainak kiállítása.

2008. november 18. (kedd)

14 óra – Vers és prózamondó verseny.

18 óra – Vesperás a római katolikus templomban, a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola és a Gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium, Egyházzenei Szakközépiskola és Diákotthon közreműködésével.

2008. november 19. (szerda)

8 óra – Szent Erzsébet köszöntése az iskola előkertjében a szobornál.

9 óra – Vetélkedő

Tanulók délutánja

2008. november 20. (csütörtök)

18 óra – Ünnepi hangverseny – az Isaszegi Klapka György Általános Iskola tanulói közreműködésével.

18:30 óra – Pályázatok, vetélkedők eredményeinek kihirdetése

2008. november 21. (péntek)

19 óra – Szülők bálja

Magyarcsernyeiek az ESE-ben

Magyarcsernye egy kicsinyke falu a Vajdaságban. Talán mi sem hallottuk volna még a település nevét, ha dr. Alemany Erzsébet nem mondta volna már számos alkalommal kedvesen elérzékenyülve: Magyarcsernyén születtem.

Alemany Erzsébet révén az ESE már évek óta kapcsolatban áll Magyarcsernyén működő civil szervezetekkel. A találkozások évi egy-egy alkalommal mára mélyebbé és sokrétűbbé kovácsolták az emberi kapcsolatokat is. Bevallom, jól esett valamennyiünknek, amikor október 24-én egy kilenc tagú csernyeiek csapata – bár budapesti előadásra készült – útba ejtette az ESE isaszegi Segítő Házát. Elért hozzánk a hír, legutóbbi itt tartózkodásuk óta sokminden változott, szeretnék volna megnézni. A beszélgetés során ugyan kiderült, a találkozásnak ára volt a kora hajnali indulás, ám lelkesedésüket ez egy cseppet sem törte meg.

Az érkezéskor nagy volt az öröm. Az üdvözlések után körbeültük az ebédlő egyik asztalát, és egy kis frissítő mellett igyekeztünk gyorsan összefoglalni egymásnak a legújabb híreket. Be kellett számolnunk mindenről, rákérdeztek mindenkire. És vendégeink is tájékoztattak bennünket az otthoni, a családi dolgokról, a gyerekekről, az unokákról, a mindennapos eseményekről, történésekről, mintha közeli hozzátartozók lennének. Jól esik ez nekünk, mert azt érezzük, őszinte természetességgel fogadnak el bennünket.

Újra találkozhattunk Kormányos Erzsikével, Dorombés Zsuzsával, Jónás Marikával, Málic Melindával, akik júliusban vendéglátói voltak a Magyarcsernyére utazó ESE-csapatnak. Ők már eltöltötték néhány napot Isaszegen, jártak Pécelen is, és volt alkalmuk alaposan megismerni az ESE tevékenységét. Több időt töltöttek a Lakóotthonunkban élő fiatalokkal is, így hát Gergő, Móni, Csabi is örömmel üdvözölték a vendégeket. Dr. Szilágyi Gyöngyi, Deák Mária, Gyermán Valéria, Dabeszkovity Mária a csapat többi tagja még először jártak nálunk, csakúgy mint a kisbusz sofőrje, Vajda Attila. Persze az elbeszélésekből, a beszámolókból már értesültek ők is tevékenységünkről, most kíváncsian nézelődtek.

Megmutattuk az Alemany Erzsébet Segítő Házat, az intézményeket, a változásokat. Jártunk az ápoló otthonunk régi és új szárnyaiban. Kiderült, hogy Magyarcsernyén nincs ehhez hasonló ellátásra lehetőség. Az idős szülőkről, nagyszülőkről való gondoskodás otthon történik, ami gyakran kimeríti a családokat.

Aztán bekukkantottunk a lakóotthonban lakó fiatalok életébe. A Fogyatékosok Nappali Intézményében – munkaszüneti nap lévén – nem találkoztunk gyerekekkel, ám az intézményben folyó munkáról szóló beszámoló nagyon meghatotta a látogatóinkat.

A nyár végén felavatott új mosodánk is nagy tetszést aratott. A foglalkoztató műhelyben vendégeink megcsodálták a textil ter-

mékeket, a szőnyeget. Akik itt tanultak szőni, noszalgíáztak egy keveset, ám végül nem ültek oda a szövőszékekhez.

Es beszélgettünk tovább, merthogy téma akadt bőven. Szeptemberben elkezdődött az iskola. Kis elsős csak 8 van Magyarcsernyén, de bizakodóak az ott élők, hogy nem kell az iskolát bezárni, hisz már a szomszédos faluból is járnak át gyerekek. A nagyobbak persze elmennek messzebbre továbbtanulni. Még a szegedi egyetemnek is van magyarcsernyeiek hallgatója.

Megtudtuk, hogy a mezőgazdaság sok munkát adott az utóbbi hetekben a csernyeiek családoknak, akiknek majd mindegyike gazdálkodik. Folyik a betakarítás, bár például a kukorica ára meglehetősen alacsony. Október utolsó hétvégéjén polgármester választásra készülődtek. Sorolni is nehéz, mennyi mindenről szó esett az együtt töltött néhány órában.

A közösen elfogyasztott ebédről valamennyien elismerően nyilatkoztak, dicsérték konyhánk dolgozóit, és felemlegették azt a mennyei képviselő fánkot, amit a tavalyi itttartózkodásuk alatt kaptak.

Indulnia kellett a csapatnak. A búcsúzkodás előtt vendégeink kiosztották az ajándékokat. Gondoltak ám mindenkire! Még a lakóotthonos gyerkőcökre is. Azóta már érkeztek sms-ek, melyben vendégeink megerősítették, amit szóban is elmondtak, fennkölt érzéssel jöttek hozzánk és éltek meg az ESE-ben töltött délelőt. Ezeket az érzéseket őrzzük mi is, és várjuk a mielőbbi találkozást.

Apróné Orosz Margit

A klubban történt

Az Egymást Segítő Egyesület Pitti Katalin Idősek Klubjába Papp Ignácné Marika mindig derűt, vígságot szokott hozni. Ezen felül már több alkalommal meglepetés vendéget is meghívott közénk. Így volt ez szeptember 25-én is. Ezúttal Marik Péter, az operaház bonvivánja és felesége fogadták el Marika felkérését, és örvendeztettek meg bennünket jelenlétükkel. A csodálatos délelőtti eseményeiről bővebben olvashatnak Marika cikkében.

Marik Péter előadása

Klubunkban nem csupán az ide látogatók szórakoztatását tartjuk szem előtt, fontos számunkra, hogy egészségük megőrzésében is segítségükre legyünk. Idén is tartottunk egészségnapot szeptember 30-án. Vajai Rózsa, a VÉDESE Kht. konyhaüzemének élrelmezésvezetője különféle egészséges ételeket állított össze a konyha dolgozóinak segítségével. Az egészséges táplálkozás módjáról, fontosságáról beszélt, ezeket egy piramis képpel illusztrálta. A piramis nagyon jól szemléltette, melyek azok az élelmiszerek, amelyek fogyasztása ajánlott, és ezeket milyen arányban fogyasszuk. Ezt követően kóstolhattunk salátákat, gyümölcsös joghurtot, müzlit joghurttal, szendvicsfalatkákat. Minden nagyon finom, izletes volt, azon kívül, hogy mutatósan és izlésesen volt tálalva. Míközben Rózsa ismertette az ételek összetevőit, a klubtagok egymásnak ajánlgatták, dicsérették a kóstolókat. Meglepő volt mindannyiunk számára, hogy milyen egyszerűen elkészíthetők ezek a finom és egészséges ételek. Természetesen az ételrecepteket elkértük, ezeket már meg is kaptunk. Nagyon szépen köszönjük Rózsának, a konyhaüzem valamennyi dolgozójának a fáradozást, további jó munkát kívánunk nekik!

Az idősök napját ünnepeltük október 2-án. Dr. Benkovics Gyula, Pécel polgármestere is megtisztelt bennünket jelenlétével. Köszöntése után Tóth-Máthé

Miklós „A szabadság nótáriusa” (regény Ráday Pál életéről) című művéből hat példánnyal ajándékozta meg intézményünket. Elnök asszonyunk, Némethy Mária is köszöntötte klubtagjainkat, a jelenlévő időseket. Ezt követően a kollégáink köréből alakult kis „társulat” közreműködésével kis műsorral kedveskedtünk klubtagjainknak. Megemlékeztünk elhunyt klubtagjainkról, a jelenlévőknek Árvay Marika zongorakiséréttel egy dalsókkal kívántunk boldog nyugdíjas éveket. Egy 1955-ben lejegyzett moldvai ballada kisére megváltoztatta a nézőket, de a pástordal a végén mindenkit megnevetetett. Végezetül egy kis ajándékkal kedveskedtünk a jelenlévőknek.

Vajai Rózsa előadása a helyes táplálkozásról

Október 6-án ezzel a műsor-összeállítással szereztünk kellemes perceket az Isaszegi Alemany Erzsébet Segítő Ház idős lakóinak. Szeretettel, örömmel fogadtak, arcukra kerekedett mosolyuk már elég lett volna köszönetképpen, ráadásnak egyik kedves lakó, Évike néni egy kis kosárával a kezében, ragyogó szemekkel jött oda hozzánk, a szereplőkhöz, hogy köszönetét fejezze ki társai nevében is. A nekünk szánt ajándékot szétosztotta, szavaira nagyon figyelve, meghatottan köszöntük meg. Számunkra is öröm volt, hogy ott lehettünk, hiszen csodálatos dolog másnak örömet szerezni. Ezúttal ismét köszönöm minden kedves munkatársamnak, aki fel lépést vállalt, vagy bármivel segített abban, hogy kedves lakóinknak, klubtagjainknak az idősök napjához méltó ünnepséget szervezhettünk.

Október 7-én a lelki egészség világnapja alkalmával Veszelszki Éva kolléganőnk tartott előadást. Hogy mit is jelent a lelki egészség, Éva igen érthetően elmondta. A lelki egészség – amit idegen szóval mentálhigiénének neveznek – és a lelki betegség közötti határ nagyon keskeny. Az egyén saját állapotának megítélése („rendben

vagyok” vagy „valami baj van velem”) és a többség mércéje a mentális egészségről eltérő eredményre vezethet. Belső konfliktusok minden emberre jellemzőek, ezek felhalmozódása és rosszul kezelése válthat ki lelki betegséget. Egészséges az, akit szorongásai nem akadályoznak túlságosan abban, hogy képes legyen dolgozni, részt venni a társas kapcsolatokban. Fontos, hogy önmagunkkal harmóniában éljünk, s helyesen tudjunk alkalmazkodni másokhoz. Szakemberek rámutatnak: az egészséges lelkiállapot nem a véletlen műve, ha erre időt és energiát áldozunk, nemcsak elérhető, de fejleszthető is. A lelki egészséghez elengedhetetlennek tartják a kellő önismeretet és önbecsülést, képességet az érzelmi kapcsolatokra, realista szemléletet és valamilyen egységes életfilozófiát, értékrendet, amely irányt szab az értelmes élethez.

Dr. Benkovics Gyula köszöntötte a klubtagokat

A világon 400 millió ember szenved lelki és idegi betegségektől. Magyarországon mintegy 150 ezer mentális beteg tartanak nyilván, a depressziósok, neurotikusok aránya a népességben különböző vizsgálatok szerint 20-40 százalék. A mentális betegségekre kevés figyelem fordul, pedig az öngyilkosságok többsége e betegségekhez kapcsolódik. Öngyilkosság következtében több európai hal meg, mint ahányan gyilkosság és közlekedési baleset eredményeként veszítik életüket. Mint ahogy Éva is mondta az előadás végén, figyeljünk embertársainkra, ha látjuk, hogy valakinek segítségre van szüksége, álljunk mellé, segítsük, amiben tudjuk. Ha pedig nekünk van problémánk, bizalommal forduljunk másokhoz, amíg a gondunk nem válik betegséggé.

Hosszú szünet után október 9-én ismét utaztunk a nagyvilágba Barabás Kata és Csaba útifilmje révén. Az előadás összefoglaló címe: „Kis filmek a nagyvilág-

ből". Elsőként *Montecassinóban* jártunk, ahol Szent Benedek 529-ben alapított kolostort, ahova komoly szerzetesi életre vágyó társakat vett maga mellé. Ez a kolostor lett a későbbi bencések anyakolostora. Utunk a *sziléziai Vajdaságba* vezetett tovább. Több zarándokhelyen is jártunk, mint pl. *Turza*, *Pszów*, ahol míves stációk ékesítik a keresztutat. *Czeszochova* és *Jasna Góra* a Mária-kultusz legnagyobb zarándokközpontjai a világon. Ezekben a falvakban sajátos módon lehet megnézni a lengyel zarándoklás történelmét és szertartásos jellegét, meglátogatva fontos és érdekes helyeket. *Swieta Anna* a csend és az elmélkedés helye, a domonkos apácák világa. Az ő oltalmuk alatt van Szent Anna kisgótikus szobra. Itt található a barokk templom és a vele egybeépített kolostor. Ez mindig fontos pihenő és imádkozó helye az ide igyekvő zarándokoknak. Különös napokat él át Szent Anna városa minden évben augusztus 26. körül. Ekkor érkezik meg a nagy ünnepre a hívők tömege. *Mstów* a szerzetesi élet egyik legrégebbi

Séta az Emlékparkban

központja. Utolsó fejezetként Varsóba, a nagy pusztítások és újjáépítések városába jártunk. Láttuk a modern városrészt, majd a több figyelmet érdemlő, látványszerű Piac tér és az azt körülvevő polgárházak, a királyi palota, a kőbástya, a gótikus Szent János katedrális. Az óvárostól vezető királyi út mentén nagybecsű templomok és paloták, a Szent Ke-

reszt templommal. A város központjában emelkedik a város legmagasabb épülete, a Kultúra és Tudomány Palotája.

Biztos vagyok benne, hogy nem teljes a beszámoló, hiszen a látóvalók lenyűgöztek engem is, a jegyzetem hiányos. Ajánlom minden kedves olvasó figyelmébe a következő időszakra tervezett programunkat, amelyben ismét lehetőségünk lesz képzeletbeli utazásra kedves barátainkkal, a Barabás házaspárral.

Október 21-én a péceli Szoborparkba kirándultunk. Jó idő lévén nagyon sokat mentünk, ezúttal is személyautóval rendelkező kollégáink segítségét kérve. Egyik kedves klubtagunk, Gyuri is szívesen állt rendelkezésünkre. Volt, aki még soha sem járt ott, teljesen elragadtatta a látóvaló, mind a táj, mind az emlékkövek, kopjafák. Elmondtuk a Miatyánkot, majd elénekeltük a Magyar hiszekegyet, a magyar és a székely himnuszot. Volt, aki mécses is hozott. Legyen áldott mindazok emléke, akikért épült a szoborpark.

Parajdi Olga

„Mosolyogni tessék!”

Pazar előadás Marik Péter művész úrral

Kedves vendéget, Marik Péter művész urat, a Budapesti Operettszínház bonvivánját és kedves feleségét, Anettkát köszöntöttem az ESE Pitti Katalin Idősek Klubjában 2008. szeptember 25-én délelőtt. Majd megkértem a művész urat, hogy meséljen életéről.

Marik Péter: Ígéretemhez híven mosolyt szeretnék az Önök arcára varázsolni a mai délelőttel.

A 60-as évek végén egy hölgy kíséretében megnéztük Lehár Ferenc Vig özvegyét, és abban a pillanatban másra sem tudtam gondolni, csak a primadonnát alakító csodálatos hölgyre, Németh Marikára. Ezután a hölgyet hazakísértem. 1970 tavaszán Vámos László főrendező meghívására Leo Fall Pompadourjának René szerepét alakíthattam. Őstől már az Operett Színház tagjaként a Vig özvegyben Danilo partnereként már én álltam a szépséges Németh Marika mellett. Bár órákig tudnék mesélni az életünkről, de halljuk a legszebb Lehár és Kálmán operettek nagyszerű betétdalait.

Kedves, csillogó szemű nyugdíjas társaim, drága, első sorban ülő Kozári Katicám, Kalász Erzsikém, Katikám, láttam, néha-néha könny is szökött szemetekbe. A hatalmas taps után megemlítettem, hogy a művész úr közel negyven éve tagja az Operett Színháznak. Elismerései: Jászai Mari-díj, Gobbi Hilda-életműdíj, Aase-díj, Gózon Gyula-díj. Kevés olyan ország

Marik Péter, az Operettszínház bonvivánja

van a földön, ahová a társulattal a legnagyobb sikerek után többször ne hívták volna vissza őket.

Marik Péter: Valóban, sok-sok helyen jártunk, s nem hagyhatom ki Magyarországon különböző városaiban, falvaiban az úgynevezett tájolóást, amit mindenkivel szeretettel végeztem.

További dalok, majd az utolsó szám következett: „Vágyom egy nő után”.

– Én csak érzésből tudok énekelni... – közölte a művész úr, és az utolsó ütemek-

nél felesége, Anettka szemébe nézve fejezte be: „...mert imádom őt”.

Ez a megható pillanat eszembe jutatta, hogy milyen frappáns lenne most azonnal átadni a szépséges virágcsokrot, amit a Klub tagjai szántak neki a műsor végén. A hatalmas taps után Marik Péter egy pillanatra eltűnt, és előhozott egy fehér kendőben valamit. János vitéz Iluskához szóló csodás „imáját” kezdte énekelni: ...nyugszik a csendes temetőben, szemét lezárta a halál...”, s kezei közül egy vörös rózsaszál bontakozott ki. Szem nem maradt szárazon. Mindenki tudta, miért.

Mi úgy köszöntük meg ezt a szép napot, hogy átnyújtottuk a művész úrnak az itt élő gondozottak által készített szőnyegünk egy példányát. Marik Péter meghatódva vette át:

– Nagyon tetszik, nagyon örülök, az ágyam mellé teszem, úgy is mindig bal lábbal kelek fel, s jobb lesz a hangulatom tőle. Tavasszal visszajövök.

S most ezek után mit mondhatnék, az Operett Színház porondja után itt köszönhetem ezt a csodálatos művészt, Marik Pétert, aki megígérte, hogy tavasszal visszajön, de akkor zongorakisérőt is hoz magával.

Nagyon köszönöm, köszönjük. Szeretettel várjuk!

Papp Ignácné Balla Mária

Az az öreg, aki annak érzi magát!

Az emberek sokféleképpen gondolnak az öregedésre, a saját korukra, a jövőjükre. De mégis hogyan? Természetesen erről a témáról nem lehet néhány interjúval tökéletes képet alkotni. A személyiség sokrétű, így csupán betekintést nyerhetünk mások gondolataiba ezen cikk elolvasásával. Több interjú is készült, különböző életkorú emberekkel, akik mind máshogy élik meg saját korukat. Hosszas hezitálás után végül Sándor és Álmos lett a két „kiválasztott”, akiknek gondolatait most Önök is olvashatják.

Sándor (41 éves)

– Ön öregnek vagy fiatalnak érzi magát?

– Jó kérdés... inkább fiatalnak.

– Véleménye szerint mikortól számít valaki öregnek?

– Ha annak érzi magát. 90 évesen is élhet valaki fiatalként. Persze előbb-utóbb mindenkinek lejár az ideje, a kérdés az, hogyan dolgozza ezt fel?

– Tizen-, huszonévesen hogy vélekedett erről a témáról? Mikortól sorolt valakit az „öreg” kategóriába?

– Hát... ismeretlen ember esetében már a 30-asokra is úgy gondoltam, mint akik benne járnak a korban. De akiket ismerem, pl. a szüleimet mindig fiatalnak láttam. Ők mosolygósak maradtak hajlott korukra is.

– Ön is életvidám embernek tűnik. Mi ennek a titka?

– Nem kell semmiféle trükkre gondolni. (nevet) Egyszerűen meg kell látni a dolgokban a jót. A világ nem fekete vagy fehér, mindenben van legalább annyi jó, mint amennyi rossz.

– Mondana pár szót arról, hogy hogyan képzeli el majd az öregkort?

– Nem hiszem, hogy én valaha is „öreg” leszek. De ha a nyugdíjas korra gondol, akkor a válaszom: ugyanazt fogom csi-

nálni a szabadidőmben, mint eddig, csak dolgozni nem kell majd menjek. Lesz időm olvasni, kirándulni, múzeumokba járni stb.

– Mit üzenne a fiataloknak?

– Hogy ne féljenek a kortól.

Sándor tipikus példája az olyan embernek, aki örökké képes vidám lenni. Ő szólított meg, amikor mindketten ugyanarra a buszra vártunk. Hirtelen ötlettől vezérelve kértem tőle, hogy adjon interjút, és ő nagyon készségesen válaszolt a kérdéseimre.

Álmost (Sándorral ellentétben) évek óta ismerem, de az öregkorról eddig valahogy nem esett szó közöttünk. Most lehetőségünk nyílt pótolni ezt.

Álmos (23 éves)

– Hogy érzed, öreg vagy fiatal vagy így 23 évesen?

– Öreg.

– Miért? Hiszen korod alapján még fiatal ember vagy...

– Túl sok élettapasztalatom volt.

– Mikortól számít szerinted valaki öregnek?

– Mikortól annak érzi magát. És joggal.

– Már mint joggal öreg az, aki annak érzi magát?

– Nem feltétlenül. Már mint... aki öreg-

nek érzi magát, és valóban elég élettapasztalata volt már, azt nevezhetjük öregnek.

– Negatív élettapasztalatokra gondolsz?

– Nem. Negatív és pozitív élettapasztalatokra is. Inkább a mennyiség számít.

– Ilyen fiatalon hogyan rendelkezhetsz ennyi élettapasztalattal?

– Erről nem szeretnék nyilatkozni.

– Hogyan látod a jövődet, milyen leszel 70, 80, 90 évesen?

– Öreg, szenilis, túlképzett és remélhetőleg gazdag!

– Az öregkor kifejezés számodra pozitív vagy negatív fogalom?

– Határozottan pozitív.

– Tehát te elégedett vagy ilyen téren az életteddel?

– Igen, ilyen téren elégedett vagyok.

– Mit üzennél a „fiataloknak”, a korosztályodnak?

– Olvassanak sokat, és tanuljanak az olvasottakból!

Hasonló kérdések, és gyökeresen más válaszok. Két életkor, két vélemény. Meglepő módon a fiatalabb interjúalany érte magát időseknek, míg a korosabb fiatalnak. Talán pont a kor játszik szerepet a korról alkotott véleményben. Nem szeretném értékelni az itt leírtakat, csupán annyit írnék: az ember kora relatív.

Veszelszki Bálint

Arany minősítést kapott az Isaszegi Asszonykórus

A Vass Lajos Népzenei Szövetség rendezésében került sor Sümegyen arra a találkozóra, ahol többségében a Dunántúl legszínvonalasabb népzenei csoportjait és szólistáit láthattuk nemrég, s ahonnan az isaszegi asszonyok ismét arany oklevéllel térhettek haza.

Az 1995-ben alakult Vass Lajos Népzenei Szövetséget azzal a szándékkal hozták létre, hogy összefogja és segítse a Kárpát-medencében működő népdalköröket, nyugdíjas éneklő és népzenei csoportokat, énekkarokat. Névadójuk az a Vass Lajos karnagy és zeneszerző, akit 1969-ben a Röpülj páva vetélkedő tett országosan ismertté. Ő volt ugyanis a televíziós verseny elindítója, szervezője majd műsorvezetője is. Ebben az időszakban országsszerte alakultak pávakörök, amelyek közül sok a mai napig virágzik, többek között a 35 éve alakult Isaszegi Asszonykórus.

Vass Lajos 1992-ben elhunyt, de emlékét a szövetség szorgalmasan őrzi, minden évben továbbképzéseket, országos tábortokat, és két évente az egész Kárpát-medencét átölelő versenyeket szervez. Ennek a versenysorozatnak első állomásaként (elődöntőjén) Berhidán szereztek az isaszegi asszonyok arany oklevelet, majd a következő, sümegi fordulón (középdöntőn) szintén aranyat.

Miután a verseny több mint egy évig tart, ezért a döntőt – ahol a Vass Lajos-nagydíjért versenghetnek a szereplők – több helyszínen zajló elődöntők és középdöntők előzték meg. A döntőbe

jutott 91 produkciót november 8-án Budapesten külön felnőtt és gyermek-ifjúsági mezőnyt elbíró zsűri fogja értékelni Dr. Gerzánics Magdolna és Dr. Olsvai Imre elnökletével.

„Aranyos” asszonyaimnak szép eredményeikhez szívből gratulálók, további szorgalmat, lelkesedést és vidám együtt éneklést kívánok.

Benedek Krisztina, művészeti vezető

„Szép esténk lesz, ha egyszer majd megöregszünk!”

Ugye tudjuk, hogy október 1. az idősek világnapja? Ilyenkor nemcsak ezen a napon emlékezünk idős szeretteinkre, hozzátartozóinkra, hanem a hét folyamán, több napon keresztül. Az ESE Bacsoni István Rehabilitációs és Ápoló Otthonában is ez történt, október 3-ra hirdettük meg kis megemlékezésünket, hogy munka után a lakók hozzátartozói is részt tudjanak rajta venni.

Az isaszegi Alemany Erzsébet Segítő Házból hívtuk meg a Csipet-Csapat zenekart, a fogyatékosok nappali intézményéből. Nagy örömmel fogadták invitálásunkat, boldogan készültek az ünnepségre. Délután 4 óra előtt már megkezdődött az előkészület, a zenekar tagjai buzgón gyakoroltak hangszereiken. Lakóink gyülekezés közben már hallhatták, hogy valami szép vár rájuk ma délután.

Sok kellemes, emlékeket idéző melódia csendült fel Vasicza Zoli, a zenekar vezetője közreműködésével és irányításával:

Újra itt van a nagy csapat, Jöjj kedvesem, Múlnak a gyermekek, Azért vannak a jó barátok stb. Az énekek között egy-egy alkalomhoz illő vers is színesítette a műsort. Aki akart, bátran énekelhetett a zenekar tagjaival, mert a hangulat az összetartozást, az egymás iránti szeretetünket, barátságunkat sugallta.

Az együttes felkészülését, fáradozását a lakók által készített ajándékokkal köszöntük meg, amit nagy örömmel fogadtak a „művészek”.

Jó lenne, ha nem csupán ezekben a napokban gondolnánk idős szeretteinkre, hanem a mindennapokban is – szeretve, tisztelve őket mindazért, amit értünk tettek, amit nekik valójában meghálálni nem is tudunk, csak azzal, ha éreztetjük velük, mennyire fontosak nekünk.

Árvay Mária

De jó így együtt!

Vidám zenés délelőttre invitáltunk mindenkit 2008. október 6-án az Alemany Erzsébet Segítő Háza, amit időseink tiszteletére rendeztünk.

Kedves vendégek hozták a műsort, péceli kollégáink, akik egy 1955-ben lejegyzett moldvai balladát adták elő. Kovácsik Ferenc egy mulatós dallal szóragoztatta a közönséget, Árvai Marika elektromos orgonán az alkalomhoz illő régi slágereket játszott, amivel nagyon jó hangulatot teremtett. Volt, aki velük együtt énekelte a fülbemászó, ismert dallamokat. Produkciójuk óriási sikert aratott, amit lakóink vastapsal köszöntek meg. Köszönjük mindenkinek, aki megtisztelte jelenlétével lakóinkat, és felejtetlenné tette ezt a délelőttöt. Külön köszönet Parajdi Olgának, Árvai Marikának, Cserepes Timikének, Kovácsik Ferencnek, Bezák Tibornak, Veszelszki Évának és Csontos Lászlónak.

Madarasi Julcsi

Novemberi villámok

a péceli 1956-os események egy gyerek szemével

Már a szünetben furcsállottam, hogy tanáraink az iskola kapujában tanakodnak. Sejtettem, valamilyen utcai esemény hozhatta őket lázba, de odamenni mégsem mertem. Az egyik becsengetés után Rózsika néni nem folytatta a tanítást, hanem hazaküldött minket. Még azt is mondta, hogy majd üzen, mikor menjünk újra iskolába.

Amikor kiléptem a kapun, meglehetősen nagy sokadalom állt a téren. Valaki a Kossuth-szobor talapzatán állva éppen egy verset szavalt. Utam az ott állók mellett vitt volna el, de én kíváncsián megálltam a tömeg mögött. Ismerőst nem láttam közöttük, illetve csak Szakállas tanár urat, a tornatanárunkat. Amikor befejeződött a szavaltat, megtapsolták a téren állók. Aztán innen-onnan ingerült kiabálások hangoztak el. Kissé megijedtem, és sietve indultam hazafelé.

Oththon izgatottan mondtam el anyámnak, mi történt az iskolában, és mit láttam a téren. Arca nem árult el meglepetést, de mintha kissé mégis elkomorult volna.

Még akkor délután visszacsatangoltam a faluba. A Tüzép előtt, a Rét utca sarkánál emberek csoportját láttam. Egy ponyva nélküli zöld Csepel teherautóra vászon és lódenkabátos férfiak kapaszkodtak fölfelé, akik kezében puska volt, még nemzetiszínű zászlót is szűrtak az autó ponyvatartó vasai közé. Odalent többen is izgatottan várakoztak, hogy fölkerüljenek a Csepelre, de a platón már így is meglehetősen sokan zsúfolódtak össze. Némi vita támadt, ám ekkor egy csoport nemzetiszínű karszalagos férfi igyekezett oda,

hogy lecsítsák a lemaradt embereket. Az egyik karszalagosban Sályi bácsit ismertem fel, ő próbálta megnyugtatta az embereket. Az egyik fia is közöttük volt, de amikor meglátott engem, határozottan rám kiáltott, hogy azonnal menjek haza.

Eszem ágában sem volt hazamenni, hanem a „Lányok” boltja felé oldalogtam, ám onnan már láttam, hogy a rendőrség előtt is áll egy csoport. A bejárati ajtó rácsát ketten-hárman feszegették, majd amikor az ajtót sikerült feltörniük, többen is benyomultak rajta. Jól hallottam, amikor káromkodva mondták, hogy: „Mindent kitakarítottak a rendőrök: nincs ott már semmiféle fegyver.” Amikor ezekkel az élményekkel hazaértem, apám igen ingerülten fogadott a csavargásom miatt.

Azokban a napokban szinte ki sem kapcsoltuk a rádiót. Egész nap híreket hallgattunk, amelyek jelentését nem nagyon érttem, ám a bemondók szokatlan hangtónusa felkeltette figyelmemet, mert nem hasonlított az a korábban megszokott lelkes hangvételre. Aztán az is furcsa volt, hogy apám nappal is hallgatta már azt a másik adóállomást, amit előtte csak lefekvésünk után szokott. Hol ide, hol oda tekergette annak a nagy faládának gombjait. Csak az volt az érdekes, hogy nem hallatszott az a fura, monoton zavaró hang. Akkor tudtam meg, ez az adó a Szabad Európa Rádió hangja volt.

Szüleim lehangoló, borongós hangulata bennem is zavart keltett. Furcsálltam: ha olyan szomorúságot okoz az a rádió, akkor miért kell nekik egész nap hallgatniuk?

Arcuk meglehetősen komoly és komor volt azokban az „ötvenhat” október végi napokban. Sőt, más is látható volt rajtuk, de az csak évekkel később fogalmazódott meg bennem: ez a tanácstalanság és a félelem jele volt. Nem mondták miért, nem is kérdeztem, hisz megszokhattam, hogy fölösleges olyanokról érdeklődnöm, amikről maguk között sem mernek beszélni.

Aztán sokat hallgattuk az üzengető emigránsok hangját is. Azokban a napokban fogant meg Erzsébet nővéremben és bennem is, hogy disszidálunk mi is. De egyelőre úgy határoztunk, várunk még. Hogy mire kellett várnunk, csak sejtettem, mert a nővéremnek akkor volt mehetnékje, ha apámmal összetűzött valamiért.

Kissé zárkózott szomszédunk volt az a házaspár, akikkel a nyár elején csaknem egyszerre költöztünk abba a házba. November táján feltűnt, hogy napok óta nem látjuk őket. Szüleim aggodva mondogatták, hogy gyanútlan embereket lőnek le a pesti utcákon, és remélik, talán nem történt velük ilyen. És hogy aggodalmuk mennyire nem volt alaptalan, az utcánkban lakó Nagyék fiát, Lacit, lelőtték Pesten. Sokan kísértük utolsó útjára – a nemzetőrök sortüze mellett temették.

Egy fiatal pár jelent meg nálunk novemberben, anyámat keresték. Akkor tudtam meg, hogy szomszédjaink disszidáltak, a pár pedig a megmaradt holmikat vitte el.

Apám, mint rendesen, munkába járt – a vasút nem állt le –, de amikor megtért a szolgálatból, hosszasan mesélte, miről beszélgetnek odabent a munkatársaival. Néha-néha bementünk vásárolni a falu-

ba anyámmal. Ilyenkor jól felpakoltunk, és két-három kenyeret is hazavittünk – máskor napokig elég volt bőven egy kétkilós is.

Egyik este a *házinéni* jött át hozzánk, és az országban folyó harcokról beszélgettek szüleimmel. Azt latolgatták, jó volna lehúzódni éjszakánként a pincébe, mert félő, hogy ide is kiterjedhetnek a harcok. Nekünk, gyerekeknek nagyon tetszett ez az ötlet. Másnap neki is álltunk a pince átalakításához: kitakarítottuk, kihordtuk a fölösleges lomokat, levittük a petróleumlámpát, és fekhelyeket csináltunk szalmazsákból. Talán egy héten át minden este ott aludtunk, de mivel köröttünk nem történt semmi rendkívüli esemény, úgy döntöttünk, visszaköltözünk.

– Gyerekek! – hallottam anyám suttogó hangját. – Keljetek föl gyorsan!

Álmunkból keltegetett. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok, mi történik körülöttem, mert sötét volt a szobában, illetve fel-felvillant odakint egy villámláshoz hasonló fény, amit közvetlen utána égzengésszerű dörej követett, még a ház is belerázkódott. Aztán gyors villanások és robbanások követték egymást. Megtelt fénnyel a szoba. Ablakunkon nem volt zsalu, sem redőny, csak azt láttam a fel-fellobbanó fényben, hogy a gyűrőtábla van nekítámasztva az ablaküvegnek.

– Gyertek felöltözni! – mondta anyám, és mi szó nélkül követtük, még azt sem kérdeztük, miért ez a feszült titokzatosság. A pár másodperccel korábban még égi jelenségnek hitt villámlásokról gényeinken keresztül tudtuk már, hogy mi történik odakint, mik

azok a villámlások és dőrejek. Kábán és feszült félelemmel kuporogtunk a sámlikon. Mindannyian a ház fölött elszivítő lövegek hangját hallgattuk, és néztük a fel-felvillanó torkolattüzek fényjátékát a konyhánk falán.

– Anya, fázom – szólalt meg öcsém. Reszketve fogta át saját vállait, de reszketése inkább a félelem jele volt.

– Bújjatok be gyorsan az ágyba! – biztatott anyánk, és mi azonnal a dunna alá vetettük magunkat.

Nem tudtunk elaludni, figyeltük a kinti hangzavart, a háború jeleit. A lövegek zúgtak, majd csizmakopogást hallottunk mozaiklappos tornácunkon. Aztán rövid sorozatokkal fel-felugattott egy géppisztoly. A tankok és katusák hangja a katolikus temető felől hallatszottak, de a válasz is megérkezett, valahonnan a Rákos-patak irányából.

Hajnalra abbamaradt a lövöldözés, és megszűnt minden hasonló zaj. Megvirradt már, amikor apám résnyire ki merte nyitni a tömör külső ajtót. Óvatosan kidugta a fejét, aztán kiment az udvarra körülnézni.

Amikor visszajött, akkor mondták el nekünk, hogy mi történni körülöttünk az éjjel. Ezek a képek is eszembe jutnak, ha anyám háborús történeteire emlékezem. Azóta értem, milyen lehet az a kiszámíthatatlan, fojtogató halálfélelem, ha melletted, körötted süvitenek a lövedékek.

Mivel a házunk csaknem a domb tetején állt, a Farkas-hegyen, messzire elláthatunk onnan. Amikor én is kimehettem a lakás-

ból, kíváncsian néztem körül. Körülöttünk semmi háborús nyom, állapítottam meg. Csak a Vásártér irányában fedeztem fel valamilyen furcsaságot, a Tarcsai utca végén. Mintha az utolsó házat romokban láttam volna. Éreztem, ott mégis történhetett valami, mert többen is igyekeznek oda.

Meg sem kérdeztem, hogy elmehetek-e, a Rákos-patakon át futva indultam arrafelé. Mire megérkeztem, hat-nyolc felnőtt és néhány gyerek állta körül a romot, mert a ház valóban összedült. Lánctalpak szántotta barázdák a ház körül, az épületmaradványok között ágytoll pihéi szállodogáltak. Furcsa korom- és kátrányszagot éreztem kavarogni a levegőben. Azt mondták a felnőttek, harcok ment a háznak, mások szerint találat érte.

Megtudtam azt is, hogy Feketék laktak itt, és mindenki meghalt a házban. Emlékszem, a friss romok és a Feketékről hallottak fojtó hangulatot sugalltak. Néztém a többieket, úgy meredtek a romokra, mintha sírgödört álltak volna körül.

Halottak napja. Rokonok és ismerősök sírjaira virágot, gertyát viszünk. Kacsaringózunk a sírok között. Meglátom a Fekete család sírboltját, ahol Fekete Béla és felesége, Piroska, valamint két gyermekük, Anikó és Béluska nyugszik. 1956. november 4.

Róluk az a novemberi hajnal jut eszembe a villámaival, a házunk felett elszivítő lövegeivel és az ő összedült házukkal.

Juhász József

ESE Pitti Katalin Idősek Klubjának programjai

Pécel, Pihenő u. 2.
Tel./fax: 06-28/454-076, 06-28/454-077
e-mail: ese@vnet.hu

November 6. (csütörtök): „Mosolyogni tessék” Papp Ignácné Marika vendége **Ligeti Éva művésznő**
November 11. (kedd): Márton napi vigadalom Árvay Marikával

November 13. (csütörtök): **Barabás Kata és Csaba** útifilmje
November 18. (kedd): Egy kis mozgás gyógytornászunkkal
November 20. (csütörtök): Erzsébet-Katalin bál **KO Lacival és csapatával**

November 24. (hétfő): Vendégünk **Pitti Katalin** művésznő
November 27. (csütörtök): „Mosolyogni tessék” **Papp Ignácné Marikával**

December 2. (kedd): **Beszélgetés az adventről**
December 4. (csütörtök): **Mikulás ünnepség**
December 9. (kedd): **Az út Pekingbe és vissza**
December 11. (csütörtök): **Évzáró ünnepség**
December 16. (kedd): **Klubkarácsony**
December 18. (csütörtök): Advent a Hargitán – **filmvetítés**

Téli szünet 2008. december 19-től 2009. január 5-ig!

Hétfőnként játékos foglalkozások Árvay Marikával, szerdánként barkács délelőtt, péntekenként filmvetítés.

Klubunk munkanapokon 7.30-tól 16 óráig tart nyitva. A fenti programok, előadások 10.30 órakor kezdődnek, melyekre mindenkit szeretettel várunk.

Előzetes egyeztetés alapján fodrász, kozmetikus, pedikűrös szolgáltatás igényelhető kedvezményes térítési díj ellenében. Lehetőség van ingyenes vérnyomás- és vércukorszint mérésre.

ALKOTÓ HÉTVÉGE 2008

A **Péceli Alkotó Pedagógusok Egyesülete** vár minden érdeklődőt

2008. november 8-án szombaton 9-16 óráig az „**Alkotó hétvége**” programja keretében Pécelen a Tarcsai u 3 szám alatt.

Ezen a napon a selyemfestés mellett gyöngyözni is lehet. (Az anyagköltséghez a hozzájárulás 500 Ft.)

Jelentkezni lehet:

Mitro Ilonánál, Dévényiné Harmati Évánál,
Belláné Jenei Sáránál a 06-28/547-201 telefonszámon.

FOTÓPÁLYÁZAT

A PÉCELI ALKOTÓ PEDAGÓGUSOK EGYESÜLETE
fényképpályázatot hirdet
amatőr fotósoknak

„**Csodálatos növényvilág**” címmel.

15x21 és 21x30 cm-es méretben maximum 3darab képet várunk.

Kérjük, a fotókat üvegeretben adják le.

A kép (keret) hátuljára kérjük ráírni: az alkotó nevét, életkorát, lakcímét, elérhetőségét.
A képeket hivatásos fotósok értékelik, a díjak átadása a pályázat kiállításának megnyitóján lesz.

A fotók leadási határideje: **2008. november 10.**
Helye: Petőfi Sándor Általános Iskola titkársága
Felvilágosítást ad:
Dévényiné Harmati Éva, Belláné Jenei Sára

A képekből 2008. november 14-én 18 órakor nyílik kiállítás az iskolában, mely két hétig látható.

A vadászat elsősorban kötelesség

A társadalom nem vadászó többségének (hazánkban mindössze 55-56 ezer vadászt tartanak nyilván), bizony a vadászatról elsősorban nem a kötelesség jut eszébe. Jobb esetben Széchenyi Zsigmond, Kittenberger Kálmán vagy Fekete István vadásztörténetei, rossz esetben az öncélú gyilkolás, esetleg a napjainkban egyre gyakoribb vadászbalesetek. Pedig a vadászat elsősorban kötelesség. Kötelesség a vaddal és a vad élőhelyével szemben. Ez a kötelesség ráadásul nem is újdonság. A vaddal mint természeti erőforrással szemben a hasznosítók, azaz a vadászok mindig is tisztelet tanúsítottak. A tisztelet megjelent a vadászati formákban, az utódait vezető egyedek védelmében, a szükség esetén (elsősorban nehéz telek idején) megadott segítségben. Már a germán törzsek idejéből ismerünk vadászati korlátozásokat, de Dzsingisz Kán vad hordái is csak megadott időszakokban (vadászidényekben) vadászhattak. Az idő előre haladtával a vadászati tárgyú törvényekben, előírásokban fokozatosan a vadász védelméről a vad védelmére tevődött hangsúly. Majd 1934-ben a Németországban akkor elfogadott vadászati törvényben írták le először, hogy a vad kezelése, védelme a vadászok elsődleges feladata. Ez a vadászati törvény azóta is hatással van az európai és a hazai jogrendre is.

Magyarországon a vadászat jogi kereteit, lehetőségeit az 1996-ban elfogadott vadászati törvény határozza meg. A törvény rövid címe tömören és egyértelműen fejezi ki a célokat: „1996. évi LV. törvény a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról”. Azaz a vadászok, vadgazdálkodók elsődleges feladata a vad védelme. Ha a védelem sikeres – erős, egészséges, életerős állományok élnek erdön-mezőn –, akkor már szóba jöhet a gazdálkodás. Ha a gazdálkodásban is sikeresek vagyunk, azaz van növekmény, van hozadék a tevékenységünknek, akkor, de csak akkor, majd vadászhatunk is.

Természetesen sem a védelem, sem a gazdálkodás (sőt valójában a jogi szabályozás sem) lehet meg tudományos ismeretek nélkül. A vadgazdálkodást, vadászatot – és ma már tágabb értelemben a természeti erőforrás használatát – megalapozó tudomány a vadbiológia. A vadbiológia alkalmazott ökológiai tudományterület, az állatökológia emlős- és madárfajokkal foglalkozó részterülete. Vizsgálataik során a vadbiológusok a vadpopulációk és a környezetük közötti kapcsolatok megismerésére, megértésére és ezeknek az ismereteknek az alkalmazására törekednek.

Az alkalmazás egyik lehetősége a természetudományosan megalapozott, a vadállományok valós állapotához alkalmazkodó, tervszerű vadgazdálkodás megteremtése. A vadgazdálkodás tehát közvetlenül használja a vadbiológiai kutatásokból származó ismereteket. A vadgazdálkodó valójában a vadnak tekinthető, vadászható fajok elterjedését, állomány nagyságát és az állomány minőségét befolyásolja. Ez a befolyásolás a vadpopulációk dinamikájába és élőhelyébe történő beavatkozáson keresztül történik meg.

De vajon kik és hogyan tehetik ezt meg? Magyarországon a vadászati jog a földtulajdonhoz kötődik. Azaz leegyszerűsítve, akié a föld, az vadászik. Számos – elsősorban vadvédelmi – ok miatt ez a gyakorlatban nem így történik. A legfontosabb ok, hogy a tervszerű gazdálkodás lehetővé tétele miatt hazánkban 3000 hektárnál kisebb vadászterület nem alakítható ki. A birtokszerkezetből adódóan (egy magán-személynek legfeljebb 300 hektárja lehet, de az átlagos birtokméret ennél is kisebb) általában csak a földtulajdonosok közössége alakíthat ki egy vadászterületet. Erre tízévenként van lehetőség, mert a tulajdonközösség a terület jóváhagyása után vagy tíz évre adhatja azt bérbe, vagy tíz éven keresztül maga hasznosítja azt. Általában a földtulajdonosok bérbe adják a kialakított vadászterületet egy vadásztársaságnak. Innentől kezdve a vadgazdálkodással együtt járó jogok és kötelességek összessége a vadásztársaságra száll át. Jelenleg az országban 1368 vadgazdálkodási egység működik, és átlagosan 6750 hektáron gazdálkodnak. Szűkebb hazánkban, Pest megyében 103 vadászterület tart nyilván a Gödöllőn működő Országos Vadgazdálkodási Adattár (www.ova.info.hu), átlagosan 6700 hektáros területtel.

A vadásztársaságok mint egyesületek működnek. Legalább 10 vadászvizsgálóval és állami vadászjeggyel rendelkező felnőtt állampolgár alapíthatja meg, és működésüket az Egyesületi törvény szabályozza. A szakmai munkát azonban nem ők, hanem az egyesület által alkalmazott hivatásos vadász irányítja. 3000 hektáronként legalább egy, minimum középfokú szakmai végzettséggel rendelkező személy alkalmazása kötelező. Ha a vadászterület nagysága meghaladja a 10.000 hektárt, akkor a három hivatásos vadász mellett egy, felsőfokú végzettséggel rendelkező fővadász alkalmazása az előírás. Ha a szakszemélyzet jól végzi a feladatát, a tagság vadászhat. Vadászhat, de természetesen csak a törvény előírásai szerint.

A vadászható fajok listáját a földművelésügyi miniszter a természetvédelemért felelős miniszterrel egyeztetve, rendeletben határozza meg. Ez alapján vadászhatunk nagyvadfajokra (gímszarvas, dámszarvas, őz, muflon, vaddisznó), apróvadfajokra (mezei nyúl, üregi nyúl, fácán, fogoly, tőkés réce, erdei szalonka, balkáni gerle, örvös galamb) és egyéb apróvadfajokra (házi görény, nyest, borz, róka, aransakál, pézsmapocok, nyestkutya, mosómedve, dolmányos varjú, szarka, szajkó). A felsorolt fajok közül mindösszesen a róka, a pézsmapocok, a nyestkutya és a mosómedve, valamint a vaddisznó kan vadászható egész évben, a többi vadászható fajt vadászidények is védik, azaz csak meghatározott időszakokban vadászhatunk rájuk.

A védelem azonban az egész évben vadászható fajokat is megilleti. Ebben az esetben a védelmet a vadászat során alkalmazható eszközök korlátozása jelenti. A vadászat során nem használhatók mérgek, tömeges leölésre alkalmas vagy felesleges szenvedést okozó csapdák, a vadászatot túlságosan megkönnyítő eszközök (pl. éjjellátó készülékek). Mindig törekedni kell a lehető leggyorsabb, legkevesebb szenvedést okozó lövésre, és sebzés esetén kötelesség a sebzett vad mihamarabbi megtalálása és szenvedéstől való megszabadítása is.

Bár vadászni tulajdonképpen egész évben lehetséges, a vadászat fő szezonja az őszi-téli időszakra esik. Ekkor vadászhatunk a legnagyobb hazai trófeás vadra, a gímszarvasra (szeptember 1-től), a világranglistákon legsikeresebb vadra, a dámszarvasra (október 1-től) és a legjelentősebb apróvadfajokra: a mezei nyúlra (szeptember 1-től) és a fácánra (október 1-től) is.

A vadászati év egyébként március 1-jén kezdődik, amely korábban, illetve egészen pontosan 2008-ig a legkisebb apróvad, az erdei szalonka vadászatának nyitánya is volt egyben. Az Európai Unió előírásai miatt 2009-től a szalonka vadászatára azonban már nem lesz lehetőség. Így az első, idényben vadászható vadfaj az április 15-től terítékre hozható őz lesz.

De azért valószínűleg minden vadászember ezután is a szalonkák nászának meglesésével kezdi a felkészülést a vadászati szezon feladataira. Mert: „A vadászat vadüzés és erdőzúgás, de több erdőzúgás” (Széchenyi Zsigmond).

Dr. Heltai Miklós
Szent István Egyetem
Vadvilág Megőrzési Intézet
(www.vmi.info.hu)

Vadásznap Gödöllőn

A Gödöllői Királyi Kastélyban idén (október 19-én vasárnap) első alkalommal került megrendezésre a Gödöllői Vadásznapi, amellyel a kastély e területen játszott szervező szerepét kívánta feleleveníteni. Gödöllő és a vadászat évszázadokra visszanyúló kapcsolataira való tekintettel a Vadásznapot hagyományteremtő szándékkal hívták életre a szervezők. Ennek megfelelően gazdag programkínálattal várta a vadászat különleges világába bepillantani vágyókat!

A rendezvény kürtszóval nyitott, majd a kastélmúzeum igazgatója és az országos vadász szövetség vezetője köszöntötte a nagyszámú megjelenteket. Az ünnepélyes megnyitó után a vadász-kürtösök felvezetésével íjászverseny kezdődött a lovardában. A kastélyban trófeakiállítás volt, a parkban kirakodóvásár, és számos rendezvény várta egész nap az érdeklődőket. Volt kutyabemutató, agárverseny, solymászbemutató, vadászruhából divatbemutató, a legkisebbeknek pedig egész nap meseelőadások voltak a szabadtéri színpadon. Akinek kedve volt, még hintóval is bejárhatta a teljes őszi pompájában ragyogó kastélyparkot. A sikeres rendezvényhez, amire jöttek szép számban érdeklődők az ország minden részéről és külföldről is, nagyban hozzájárult a szikrázó napsütés, a ragyogó októberi idő.

Reméljük, hogy ez az első alkalom megmutatta mind a szervezőknek, mind az érdeklődőknek a rendezvény sikerét, és arra

buzdította őket, hogy a jövőben rendszeres legyen a vadásznapi, melyre keresve sem találtak volna jobb és méltóbb helyszínt a Gödöllői Királyi Kastélynál.

Mukk Sándor

Meghívó

Pécelen tesz látogatást

2008. november 12-én 15-19 óra között

Finnország budapesti nagykövete,
aki megtekinti városunkat, találkozik
az Önkormányzat és

a Péceli Magyar-Finn Baráti Kör vezetőivel.

18 órától a nagykövet úr részt vesz a Magyar-

Finn Baráti Kör kulturális rendezvényén

a **Szemere Pál Iskola könyvtárában,**

ahol előadást is tart.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Állaspályázat

Szakképzett nővért keresünk

az Egymást Segítő Egyesület (ESE) isaszegi, új rehabilitációs és ápoló otthonába.

A munkakör betöltésének feltételei: egészségügyi végzettség, részletes szakmai önéletrajz, melyet kérünk személyesen/levélben (2119 Pécel, Pihenő u. 2.) vagy e-mailen (ese@vnet.hu) eljuttatni.
Előnyt jelent: szakmai tapasztalat.

A munkavégzés helye:

ESE Alemany Erzsébet Segítő Ház, Isaszeg, Nap u. 2/b.

A munkakörrel kapcsolatos további tájékoztatás

Némethy Mária elnöktől kérhető

(tel.: 28/454-076 vagy 28/454-077).

Az intézményről információ

a www.egymast-segito.hu honlapon található.

Hospice-képzés Pécelen

A FÉNY-ESE Alapítvány Akkreditált Felnőttképzési Központja 2008-ban is meghirdette 40 órás szociális pontszerző képzését „Haldokló betegek testi-lelki ápolása és gondozása” címmel. A képzésre ismét nagy számban jelentkeztek a szociális területen dolgozó vagy szociális gondoskodással foglalkozó kollégák, nemcsak Pécelről, hanem a környező településekről is, mint pl. Hatvan, Dunakeszi, Monor, Veresegyház, Piliscsaba vagy Majsóháza.

A képzés alapvető célja megismertetni a résztvevőkkel a hospice szellemiségét, hogy a tanfolyamot elvégzett, szociális területen dolgozó szakemberek az utolsó percig segíteni tudjanak az intézményben lakó gyógyíthatatlan betegeknek az életminőség megőrzésében, és képesek legyenek fájdalmukban és gyászukban segítséget nyújtani az elhunyt családtagjainak, társainak.

A négynapos képzés során a résztvevők megismerhették a hospice alapjait, történetét, rendszerét, szervezeti formáit, felépítését. A haldoklás pszichológiája során szó esett a halálfélelem összetevőiről és megnyilvánulási formáiról, a haláltudatról, illetve megismerhették a haldoklás és a gyász pszichológiai szakaszait is. A fájdalomcsillapítás kérdéskörénél kitértünk annak jellemzőire, a fájdalom tüneteire, gyógyszeres kezelésére és alapelveire, illetve érintettük a betegek, haldoklók alapvető emberi jogait. A haldoklás szociológiája előadásán a résztvevők

képet kaphattak a történelemben és a különböző kultúrákban előforduló szokásokról, hiedelmekről, amelyek a haldoklás és a halál fogalmával kapcsolatosak. Megismerhették, melyik korban hogyan gondolkodtak az emberek a halálról, mit mondtak erről a nagy filozófusok. Megértették, hogyan alakult ki mostani gondolkozásunk, miért temetjük külön sírba halottainkat, miért gyászolnak a különböző kultúrákban másképpen az emberek. Azt is megtudhatták, hogy a nagy világvallások (kereszténység, zsidóság, iszlám, hinduizmus, buddhizmus) mit tanítanak a halálról, a halál utáni létről. Az előadás végén pedig a halálközeli ill. halál utáni élményekről volt szó, ahol a jelenlévők saját tapasztalataikat is megosztották egymással.

A beszélgetések, előadások és gyakorlati feladatok – a képzés témájának ellenére – feszültségmentes és oldott légkörben zajlottak. A résztvevők minden témában nyitottak és érdeklődőek voltak, a kíváncsiság és tapasztalatcsere („hogyan működik ez nálunk” vagy „ezt hogyan lehetne másképpen”) pedig tovább oldotta a légkört. Az esetmegbeszélések során olykor egészen megrázó, szívbemarkoló emberi történetek kerültek bemutatásra. A képzés során levetített rövidfilm pedig szemlélet- és gondolatformáló hatással volt a résztvevőkre. Az aktív részvétel a situációs játékokban is megnyilvánult, ahol a résztvevők a helyzetgyakorlatokban kipróbálhatták a segítségnyújtás különböző formáit. Ezen felül személyesen is megtekinthették az ESE péceli és isaszegi rehabilitációs és ápoló otthonait.

A képzés a negyedik napon írásbeli vizsgával zárult, ahol – az érdeklődésnek és az aktív részvételnek köszönhetően – igen jó eredmények születtek.

Továbbképzésünket a résztvevők igen hasznosnak találták, elmondásaik alapján gazdag élményekkel távoztak a képzésről. A képzésen elsajátítható ismereteken túl pedig további ismeretségek, barátságok születtek és kölcsönös meghívások egymás intézményeibe. 10-15 fő számunkra is jelezte, hogy szívesen részt vesz a budapesti Hospice Ház megtekintésére szervezett intézménylátogatáson a közeljövőben.

A képzésen résztvevők visszajelzései számunkra mindig pozitív megerősítésként szolgálnak arra vonatkozóan, hogy minél több szociális területen dolgozó, elhivatott szakemberrel ismertessük meg a haldokló betegek testi-lelki ápolásának alapjait, ezért terveink szerint a jövőben ismételten indítjuk majd képzésünket.

Cserepes Tímea

KIKE – Kistarcsai Kulturális Egyesület

2143 Kistarcsa, Bercsényi u. 18., Tel./fax: (28)470-926, e-mail: kike@kike.hu

DEÁKTANYA

A Deáktanya előadásait a civilház (Kistarcsa, Széchenyi út 33.) közösségi termében tartjuk. Az előadások csütörtökönként este 7 órakor kezdődnek, azokat bárki térítésmentesen látogathatja.

2008. november 6. – Baczkó Bernadett: Cselgáncsozóként az olimpián

Hogyan lettem válogatott cselgáncsozó? Eredményeim, amelyekre büszke vagyok. Kudarok. Mi mindentől kell lemondani a siker érdekében? Felkészülés az olimpiára. Tizenhét nap Kínában. Az olimpiai falu. A versenyek. Az olimpia szervezettsége. Szabadidős programok. Barátságok.

2008. november 13. – Szkordilisz Flóra: A görög népi építészet tapasztalatai

A görög népi építészet tanulságainak figyelembe vétele a hazai klímataudatos lakóháztervezésben. A hagyományos épületszer-

kezetek használata a modern építészetben. Milyen hatással van a klímaváltozás az építészetre? Az évszázados hagyományok átmentése napjainkban.

2008. november 20. – Kerecsény Csaba: Thaiföldi emlékek
Utazás Thaiföldre. Bangkok, a thai főváros. Kulturális és étkezési szokások. Pattaya, a világ legnagyobb nyitott tetejű bordélyháza. Látogatás a krokodilfarmon. Egy trópusi bemutatókert szépségei. Miért olyan népszerű az európaiak körében a thai masszázsa?

2008. november 27. – Halmos Béla: A táncházmozgalom
Martin György szerepe a táncházmozgalom kialakulásában. A táncházak jelentősége – a mozgalom fénykorában és manapság. A népzene kutatás és az eredmények alkalmazása. A táncházarchívum. Táncházak a huszonegyedik században. Az évenként megrendezett táncháztalálkozó.

Az Egymást Segítő Egyesület (ESE) 2007. évi közhasznúsági jelentése

A 2007. évi számviteli beszámoló főbb adatai

Mérleg fő adatai:

Befektetett eszközök	218.459
Forgóeszközök	59.802
Aktív időbeli elhatárolások	660
Eszközök (aktívák) összesen	278.921
Saját tőke	166.604
Kötelezettségek	25.396
Passzív időbeli elhatárolások	86.921
Források (passzívák) összesen	278.921

Eredménykimutatás fő adatai:

Összes közhasznú tevékenység bevétele	256.493
Vállalkozási tevékenység bevétele	194
Összes bevétel	256.687
Közhasznú tevékenység ráfordításai	254.282
Vállalkozási tevékenység ráfordításai	194
Összes ráfordítás	254.476
Tárgyévi közhasznú eredmény	2.221
Tájékoztató adatok:	
Személyi jellegű ráfordítások	102.873
A szervezet által nyújtott támogatások	480

Az Egymást Segítő Egyesület tisztségviselői vezetőségi tagsgúkkal kapcsolatban 2007. évben sem költségtérítést, sem tiszteletdíjat nem kaptak.

Közhasznú tevékenységről szóló beszámoló

Egyesületünk missziója

Az alapítói cél a legrászorultabb emberek esélyegyenlőségének elősegítése, élethelyzetének komplex segítése, intézményes szociális ellátások szervezése munkahelyteremtéssel, képzéssel.

Közhasznú tevékenységeink

Szociális ellátások fejlesztése, bővítése

Az egyesületünk által működtetett szociális ellátó intézményekben az alábbi fejlesztéseket valósítottuk meg:

- 1.) Az AESH Lakóotthon (8 fő fogyatékkal élő fiatal bentlakásos intézményi gondozása) férőhelyeit 2 fővel bővítettük.
- 2.) A Fogyatékosok Nappali Intézményét (40 fő fogyatékkal élő gyermek és fiatal nappali ellátása) 2 új férőhellyel bővítettük.
- 3.) Folyamatosan fejlődött a 2006. évben létesített Támogató Szolgálat és a Pedagógiai Szakszolgálatunk.

A fogyatékkal élő gyermekek és fiatalok ellátására létrehozott Fogyatékosok Nappali Intézmény (nappali gondoskodás), a Pedagógiai Szakszolgálat (korai fejlesztés, fejlesztő felkészítés) és a Támogató Szolgálat (közlekedés megoldása) együttesen komplex segítséget nyújt a fogyatékos gyermeket nevelő családok részére.

A rehabilitációs és ápoló otthonaink férőhelyeire (48+43) a várakozók száma több mint száz fő, köszönhetően a magas színvonalú, szeretetteljes gondozásnak és rehabilitációnak.

Emberi erőforrás fejlesztése

Az egyesület nyertes OFA pályázatának megvalósítása a 2007. évben folytatódott. A program keretében Szociális intézményi segédgondozó, Számítástechnikai alap- és speciális programismeretek, Szupervízió, Csapatépítő tréning, Non-profit szervezetfejlesztés című képzéseken vettek részt dolgozóink.

Egyesületünk munkatársainak száma éves átlagban 52 fő. (Felsőfokú végzettségű 11 fő.)

Karitatív tevékenységeink

Börtönmissziós tevékenységünket a 2007. évben is végeztük. Az ország több településén lévő büntetés-végrehajtó intézetben fogva tartott elítéltekkel állunk kapcsolatban. Segítséget nyújtottunk – levelezés, tanácsadás, csomagküldés, szabadulócsoomagok küldése – a szabadságvesztésüket töltő elítélteknek és családjuknak (87 csomagot küldtünk).

Országos csomagküldő szolgálatunkhoz minden évben sok kérés érkezik, 2007. évben 62 csomagot juttattunk el, elsősorban nagycsaládok számára, illetve idős, egyedülálló embereknek, tartós élelmiszerrel és ruhaneművel enyhítve nehéz életkörülményeiket.

Egyesületünk egy fő hajléktalannak nyújtott a téli hideg hónapokban szállást. A rászorultaknak 3812 adag ingyen ebédet adtunk 2007-ben.

A kistérségben működő civil szervezeteket (Maglódi Nagycsaládok Egyesülete, Üllői Nagycsaládok Egyesülete, Isaszegi Cigány Kisebbségi Önkormányzat stb.) 545 doboz ingyenesen átadott használt ruhaneművel segítettük.

Hazai és nemzetközi kapcsolataink, rendezvényeink

Az ország számos településéről fogadtunk delegációt az Alemany Erzsébet Segítő Házban és a Péceli Szociális Központunkban.

Az Egyenlő esélyek éve nemzetközi program részeként egy munkatársunk részt vehetett Brüsszelben a civilek részére szervezett rendezvényen.

Nyáron egy héti vendégül láttuk a vajdasági Magyarcsernye 6 fős civil küldöttségét, akik pályázatírást, nonprofit és számítástechnikai ismereteket tanultak nálunk.

A HEFOP 2.2 projekt végrehajtása nemcsak a 200 órás szociális ügyintézői képzés megtartását jelentette, hanem szakmai konferenciák szervezését is.

Közösségi, közösségépítő munkánk

Egyesületünk munkáját évről-évre 25-28 fő önkéntes segíti. Önkénteseink munkáját megbecsüljük és elismerjük.

Lázár Ervin emlékére szervezett meseíró pályázatunk egész településünk rangos eseménye volt.

Péceli központunk ad helyet a Baba-mama klub rendezvényeinek is.

A www.egymast-segito.hu weboldal népszerűsíti tevékenységünket, és információt nyújt minden érdeklődő számára.

Az ESE Híradó című havonta megjelenő kulturális és közéleti folyóiratunk továbbra is változatlan értékrendi elkötelezettséggel jelent meg 2007. évben Pécel, Isaszeg és Gödöllő településeken.

Közhasznúsági jelentésünk megtekinthető székhelyünkön (Pécel, Pihenő u. 2.), és egyesületünk honlapján (www.egymast-segito.hu).

Meghívó

Szeretettel hívunk a péceli Petőfi Sándor Általános Iskola által rendezett **utcai kispályás labdarúgó tornára**.

A rendezvény **2008. november 7-én (pénteken) 14 órai** kezdettel kerül megrendezésre a Petőfi Sándor Általános Iskola sportpályáján.

Csapat létszáma: 5+1 fő Csere korlátlan!

2 csoportban lehet jelentkezni: 14 éven aluliak és felüliek
Nevezési díj nincs.

Kérjük, hogy részvételi szándékodat jelezd az alábbi telefonszámokon: (28)547-201, (20)801-2614

Receptötletező

Szemet gyönyörködtető, színes köntösbe öltöztek a fák, a levegő ismét felfrissült, reggel megjelent az első zúzmara az ablakon. Beköszöntött az igazi őszi idő. Mindenki örömeire megjelentek a gombák, amit nemcsak szívesen fogyasztunk, de az érzés kedvéért szívesen is keresünk – persze ez utóbbit inkább a hozzáértők teszik. A gombászkodás mellett a vadászati szezon is elindult, és úton-útfélen hallhatjuk a történeteket a vadak ejtésével kapcsolatban. Most egy olyan receptet kínálunk, amit könnyen elkészíthet mindenki, ha vadhúst nem akart vagy nem mert eddig főzni. Bátran ajánljuk mindenkinek.

„Nagyon-vadon” disznópörkölt

Hozzávalók: 1,2 kg vaddisznó comb vagy lapocka, 1 dl olaj vagy 10 dkg zsír, 4 közepes fej hagyma, 4 db zöldpaprika, 4 db nagyobb paradicsom, 1 ek. csemegepaprika vagy paprikakrém, 0,5 kg vargánya vagy tinóru (szárítva 10 dkg), 4-5 gerezd fokhagyma, 4-5 db babérlevél, borókabogyó és szegfűbors, 1/2 szeccsendió és -virág, 1-1 tk. kakukkfű, bazsalikom, majoránna, rozsmaring, só, bors, fehérbors, 3 dl vörösbor.

Íme a recept:

A hagymát és a zöldpaprikát apró kockára vágjuk, és óvatosan megpirítjuk a zsiradékban só nélkül. Erre tesszük rá a falatnyi darabokra aprózott combot vagy lapockát, amit addig párolunk, amíg ki nem fehéredik, ki nem adja magából a levét. Ekkor megszórujuk pirospaprikával, finoman sózzuk, borsozzuk, majd átkavarjuk, és hozzáadjuk a felaprított paradicsomot, amivel gyakori kavarással mellett, lassú tűzön tovább főzzük kb. 45-50 percig. Időközben ügyeljünk rá, hogy az elveszített folyadékmennyiséget pótoljuk mind a bográcsban, mind pedig a poharunkban. Előbbi esetben némi vízzel, míg utóbbi esetben jelentősebb mennyiségű borral. Ha úgy ítéljük meg, hogy a hús már félig megpuhult, adjuk hozzá a darabos fűszereket enyhén megzúzva, teatojásban vagy textil fűszerzacskóban (amit leggyorsabban egy darab vászonból vagy gézből csinálhatunk, a négy sarkot összecsiszva majd cérnával elkötvé). Kicsivel később, mikor a hús már csaknem készen van, adjuk hozzá a szárított zöldfűszereket darálva vagy morzsolva, reszeljük vagy zúzzuk bele a fokhagymát, majd a legvégén adjuk hozzá a szeletekre vágott gombát és a vörösbort. Ez utóbbi összetevőkkel 5 percnél tovább ne főzzük, mivel a vargánya érzékeny a túlzott hőkezelésre, amelytől nyálkássá, medúzaállagúvá válhat.

Ha a szárított gombával dolgozunk, azt áztassuk be hidegvízbe legalább 1 órával korábban. Köretként petrezselymes újburgonyát, pásztortarhonyát vagy juhtúrós sztrapacsokát adhatunk. Felkarikázott citromot is tehetünk bele, de figyeljünk, hogy ezzel csak néhány percet főzzük.

A fenti recept (Mukk Sándoré) alapján készült vaddisznópörkölt a Ferihegyi reptéren megrendezett főzőversenyen második helyezést ért el.

Sörkorcsolya – sajtlabdacsok

Hozzávalók: 30 dkg liszt, 30 dkg reszelt sajt, 15 dkg olvasztott margarin, csipetnyi só, pirospaprika.

Elkészítés:

A hozzávalókat összedolgozzuk, és egy fél órát a hűtőben pihentetjük, majd diónyi labdákat formálunk belőle, sütőpapírra fektetjük, és 15 perc alatt ropogósra sütjük. A labdacsok olajbogyóval, sült szalonnával, dióval vagy mandulával töltve is igazán ízletesek.

Jó étvágyat kívánunk!

*Mukk Sándor
és Laukóné Mukk Adrienn*

Közelegnek az ünnepek

Beköszöntött az ősz. Kertjeinkben még sok szép virág pompázik, és a fák arany-sárga, bíborszínű leveleivel együtt szívet-lelket melengető látványt nyújtanak. Ám az egyre hűvösebb reggelek, és az egyre gyérülőbb lombkoronák csalhatatlan jelei annak, hogy elérkezett az ősz, sőt sietős léptekkel közeledik az év vége felénk. Hamarosan az év végi ünnepek körülszűkítését találjuk magunkat.

Hátunk mögött az egész évi munka fáradságával újra pihenésre, megállásra vágyunk az év végi ünnepek során. Olyanra, amelyben végre nem a megszokott napi tennivalók sokaságáé a főszerep. Nem a bevásárlás, főzés, háztartási munka áll a középpontban, hanem sokkal inkább helye van, és ideje van a pihenésnek, a meleg, szeretetteljes családi beszélgetéseknek, programoknak, és a jóleső felszabadultságunk a napi terhek alól.

A legtöbb háziasszony azonban ilyenkor – az ünnepek idején – nemcsak hogy nem pihen, hanem a megszokottnál is nagyobb erőfeszítéssel igyekszik ellátni családját, szeretteit és a meghívott vendégeket. A hétköznapinál gazdagabban terített asztallal, ételkülönlegességekkel emelve az ünnep fényét, és örömet szerezve a ház-

aprajának, nagyjának. Rendjén is volna mindez, ha nem volna visszatérő tapasztalat, hogy az ünnepek múltával a háziasszonyként szorgoskodó feleségek, édesanyák még fáradtabbak, kimerültebbek lesznek, mint annak előtte voltak.

Vajon van megoldás erre a helyzetre? Igen, van!

Segítségként ajánlom Kedves Olvasóink szíves figyelmébe OTTHON Konyhánk ünnepi ajánlatait. Többek között töltöttkáposzta, kocsonya, disznótoros, székelykáposzta, és a már legendás hírű vadas marhaszelet zsemlegombóccal szerepel majd ünnepi ajánlataink között.

Érdemes kipróbálni, igénybe venni háziasszonyainkat, hogy a szeretet ünnepe végre a szeretetről szóljon, nem pedig a hatványozott háztartási munkáról. Hogy ünnep lehessen az ünnep.

A normál menü és az egytálételes szolgáltatáson túl intézményünk lehetőséget biztosít rendezvények lebonyolítására is 20-90 fő közötti létszám esetén. Sok népszerű rendezvény helyszíne volt már éttermünk az elmúlt időszakban. Vendégeink nemcsak az elégedettségüknek adtak hangot, hanem köszönetüket és messzemenő

elismerésüket fejezték ki mindazért, amit konyhánk nyújtott számukra. Az ízletes és háziasszonyoknál túl külön méltatták azt a szívéllyességet, és lelkeséget, amellyel nálunk találkoztak – egyre ritkábban fellelhető kincsnek nevezve azt.

Szívesen látjuk, szeretettel várjuk Kedves Olvasóinkat is.

Vajai Rózsa
élelmészvezető

Étlapjaink és ételeink átvehető: Pécelen

az ESE Szociális Központ ebédlőjében
címe: Pécel, Pihenő u. 2.,

Isaszegen

az ESE Alemany Erzsébet Segítő Ház Otthon konyhájának ebédlőjében
címe: Isaszeg, Nap u. 2/b.

Az aktuális havi étlapunk és a megrendelőlap megtalálható a www.egymast-segito.hu honlapunkon is, utóbbi visszaküldhető az aesh@invitel.hu e-mail címre. (A tárgyba: „Ebérendelés”-t kérünk beírni.)

Megrendelését telefonon várja:

Szücs Lajosné Zsuzsa: 06-30/268-1189
Pintér Péterné Éva: 06-20/210-3244

Vendégek voltunk

Az Isaszegi Nyugdíjasok Baráti Köre ez év április 6-án az isaszegi csata ünnepsége alkalmából vendégül látta a Pápai Nyugdíjas Klub 40 fős csapatát. Vendégeink méltó fogadásához segítségünkre volt az isaszegi Alemany Erzsébet Segítőház OTTHON konyhája és személyzete.

Az egész napi program sikeréhez hozzátartozott egy igen kellemes hangulatú és igen finom ebéd elfogyasztása az OTTHON Konyha ebédlőjében. A kíséreléssel kibővült 60 fős csapat tavaszi hangulatot idéző dekorációval feldíszített helyiségben fogyasztotta el az ünnepi ebédet, melynek finom íze, mennyisége osztatlan sikert aratott.

Vendégeink örömeire szolgált, hogy az ebéd elfogyasztásán túl megismerkedhettek a Segítő Ház létrejöttének történetével, legújabb terveivel, valamint a házban működő foglalkozások sokrétűségével.

Elmondhatom, hogy mind a konyha vezetése, mind pedig a személyzet az előkészületeknél, valamint a lebonyolításnál is kimagasló teljesítményt nyújtott. Szívesen ajánlom mindenki figyelmébe szolgáltatásaikat, s terveink szerint legközelebb is itt szervezzük meg újabb barátaink vendéglátását, hiszen mi, vendéglátók is vendégek voltunk az OTTHON konyháján.

Balázs Katalin, Isaszegi Nyugdíjasok Baráti Köre

Éljünk egészségesen!

A már hagyománnyá vált egészségnap megrendezésére került sor 2008. október 8-án az isaszegi Alemany Erzsébet Segítő Házban. Rendezvényünk rendkívül jó hangulatban telt idős lakóink örömeire. A programot Tóth Évike gyógytornászunk indította zenés keringésvitató tornával. Lakóink szép számmal vettek részt a rajta.

Ezt követően „Egészséges táplálkozás” címmel Vajai Rózsa, a VÉDESE Kht. élelmészvezetője tartott előadást. Élelmiszerpiramis segítségével a különböző élelmiszerfélék helyes fogyasztásáról volt szó. Többek között kiemelte a rostban és vitaminban gazdag teljes kiőrlésű gabonaféléket, és hangsúlyozta elengedhetetlen vitaminforrásaink, a zöldségek-gyümölcsök rendszeres fogyasztását. A szénhidrátok és zsíradékok visszaszorítását viszont szorgalmazta. Szó került a bőséges folyadékbevitelről, a napi étkezési ritmusról. Mindezekhez a végén gazdag ételbemutató kapcsolódott, melyek csupa egészséges alapanyagokból készült finomságok voltak. Sajtos falatka, nyári saláta, gyümölcsjoghurt müzslivel. Hatalmas szőlőszemekkel díszített Cerbona szelet, mely megkoronázta a bőséges ételsort. Idős gondozottjaink nagy érdeklődéssel és odaadással figyelték az előadást. Sokan kérdéseket tettek fel.

Osztatlan sikert arattak a bemutatott ételek és Rózsa színes előadása. Valamennyien tanultunk belőle, köszönjük.

Madarasi Julcsi